† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

P224062

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul IV, Nr. 8 (48)
16-30 Aprilie 1995

DIN SUMAR:

- Procesul naţionalismului românesc — Pag. 3
- Biserica Ortodoxă condamnă masoneria — Pag. 4
- Crucile din Piaţa Universităţii — Pag. 4
- «Ideea care ucide» — Pag. 5

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie ***creştină ortodoxă,*** *aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia ***naţională,*** *reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina ***naţional-democrată,*** *aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.*

Hristos a înviat!

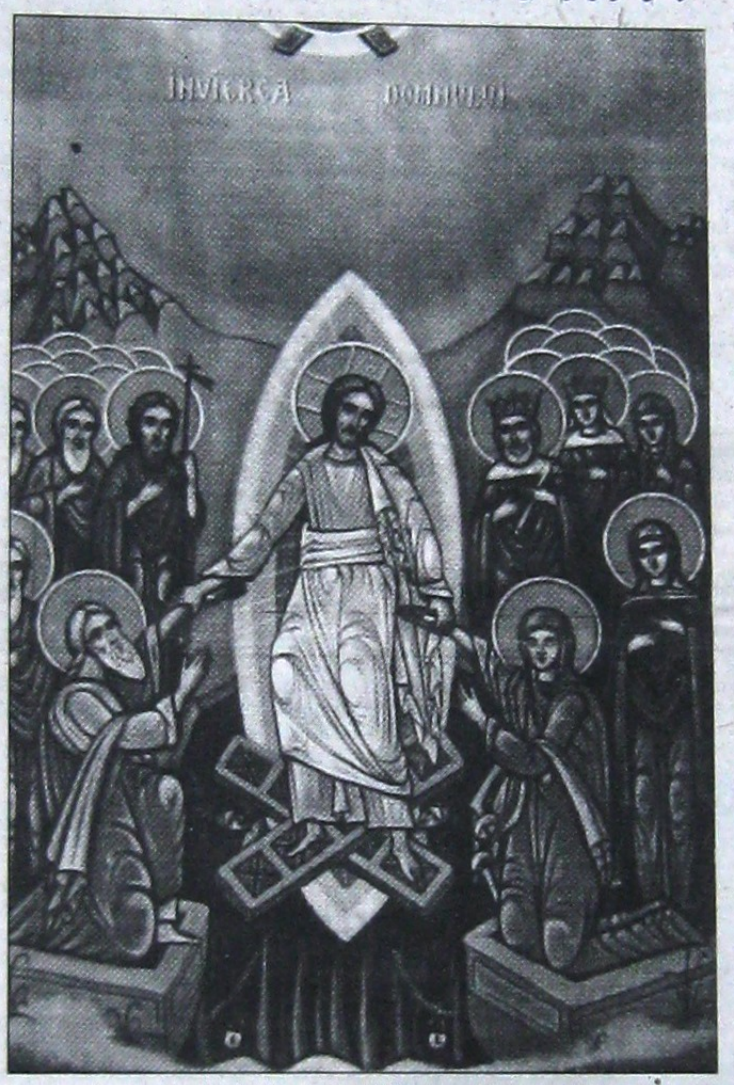

SOLDATUL EROU CĂZUT PENTRU BASARABIA

Pe-o prispă de drum în codrii Hâncești,
Sub cer basarab și viteaz,
Rămas-a de veghe soldatul căzut
C-o floare de sânge-n obraz.

I-au pus camarazii lopeți de pământ
Pe fragedu-i trup de erou,
Și ramuri de brazi i-au pus pe mormânt
Să-l poarte în visul cel nou.

La cap îl străjuie o cruce de lemn
De parcă maicuța îl plânge
Și casca ce-poartă al luptelor semn
Cu grele medalii de sânge.

De sub învelișul în care l-au pus,
Bocancii-i zvâncnesc în afară,
De parc-ar fi gata soldatul răpus
Din nou în vârtejuri s-apară.

Foșniri de frunziș în tainicul glas
al legănării ușoare,
îl mângâie-n Duh de sfânt parastas
cu raza tremurătoare.

Brazda basarabă cu vlăstar oltenesc
Se-mpreună în nuntă de slavă.
Pe vecie plaiuri se plămădesc
în îmbrățișare vie și bravă.

E zi de Duminecă. O arșiță-l coace
sub șiruri de albi mistuitori
Și-n liturghia care-l desface,
Îi cântă-n strană privighetori.

Te salut, soldatule, frate-al meu bun,
Ce-mi umpli văzduhul de smirnă,
Te salut din acest codru străbun,
unde neamul meu ți se-nchină,
Cu dorul ce-și tămâie evlavia
Pentru Basarabia, Basarabia!

1941, după Trecerea Prutului
Pan. M. Vizirescu

Învierea lui Hristos este garanţia învierii noastre

De aproape două mii de ani fiii creştinului nostru neam se salută timp de patruzeci de zile cu *„Hristos a înviat"*, la care îşi răspund *„Adevărat a înviat"*, confirmând prin aceasta credinţa lor neclintită în Hristos Cel înviat. În noaptea sfântă a Paştelui, se împletesc într-o îngerească armonie dangătele clopotelor cu glasurile credincioşilor în străvechea cântare *„Hristos a înviat din morţi cu moartea pe moarte călcând şi celor din morminte viaţă dăruindu-le"*. În această mare şi slăvită zi a Învierii să cântăm şi noi cu întreaga obşte creştină: *„Astăzi toate s-au umplut de lumină: şi cerul şi pământul şi cele de dedesubt"*.

În Prohodul Domnului, cântat cu evlavie şi duioşie Vineri seara, Hristos este numit „Primăvara dulce", numire foarte veche care indică anotimpul în care a înviat Domnul. Sf. Chiril al Alexandriei († 444) spune că, atunci când omenirea zăcea sub cortul de gheaţă al iernii păcatului, a venit la noi primăvara spirituală a harului Învierii şi Hristos, Soarele dreptăţii, ne-a făcut mai *„arzători cu duhul"* (Luca 24, 32). Şi noi, care eram fără de rod, fără flori şi fără frunze, ca pomii şi plantele, am păşit, prin Înviere, la înnoirea vieţii şi, asemenea câmpiilor şi colinelor înverzite şi înflorite, ne-am îmbogăţit cu tot felul de flori şi plante, care sunt învăţăturile Sfintelor Scripturi, în mijlocul cărora se înalţă pomul Învierii.

Ca să ducă firea Sa cea omenească la Înviere, Domnul nostru Iisus Hristos şi-a supus toată viaţa Sa voinţei Tatălui, precum zice: *„nu caut voia Mea, ci voia Tatălui Meu..."* (Ioan 5, 30). Ascultarea Lui a culminat cu acceptarea paharului morţii prin cea mai înjositoare moarte, pironirea pe cruce ca marii făcători de rele. Şi câte a suferit, aţi ascultat în Joia cea Mare când s-au citit cele douăsprezece Evanghelii. Iată de ce ne îndeamnă Sf. Grigore Teologul († 390): *„dacă vrem să ne îmbogăţim din comoara Învierii Domnului, atunci să reproducem în propria noastră viaţă scenele care au precedat şi însoţit Învierea Logosului lui Dumnezeu"*. Adică să biruim reaua noastră voinţă şi să creştem în noi voinţa cea bună, acordând-o cu voinţa dumnezeiască. Să ne războim duhovniceşte cu relele porniri din firea noastră, pironind astfel pe crucea nevoinţelor pe omul nostru cel vechi *„ca să nimicim trupul păcatului spre a nu mai fi robi păcatului"* (Romani 6, 6), ci treptat-treptat să ajungem la *„înnoirea omului nostru cel dinăuntru"* (II Corinteni 4, 16). Aceasta pentru că, după Sf. Apostol Pavel, noi creştinii *„ne-am îngropat cu Hristos, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, aşa să umblăm şi noi întru înnoirea vieţii"* (Romani 6, 4). Explicând aceste cuvinte, Sf. Ioan Gură de Aur († 407) ne învaţă că *„este firesc şi drept să privim Învierea, deoarece şi trupurile noastre sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Cel înviat, adică ale Bisericii. Dator este deci orice creştin să-şi înnoiască viaţa prin virtuţi, căci virtuţile creştine sunt fapte ale Învierii spirituale – prima înviere – şi numai aceste fapte duc la a doua înviere – cea şi cu trupul spre viaţă veşnică"*.

Există o moarte spirituală pe care şi-o provoacă omul însuşi prin marile şi desele păcate. Fiul cel risipitor din Evanghelie (Luca 15, 11-32), *deşi era viu cu trupul, era însă mort cu sufletul*, întrucât se îndeletnicea cu tot felul de păcate şi trăia în desfrânări. Unei comunităţi creştine de la începuturile creştinismului, care era vie şi prosperă trupeşte, îngerul Domnului îi spune: *„...ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti, dar eşti moartă"* (Apocalipsa 3, 1), pentru că era robită de grele păcate. Iar Sf. Pavel afirmă că *„văduva care trăieşte în desfătări, deşi e vie, e moartă însă"* (I Timotei 5, 6). Toţi cei cuprinşi de o astfel de noapte au însă posibilitatea să învieze din ea, luând ferma hotărâre de îndreptare şi pornind pe calea virtuţii. Aşa a făcut fiul cel risipitor, care s-a căit de păcatele făcute, a pornit spre Tatăl ceresc şi Acesta l-a primit cu dragoste zicând printre altele: *„... acest fiu mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat"* (Luca 15, 32).

Credinţa în Învierea lui Hristos este chezăşia învierii noastre: şi din moartea păcatului, aici în viaţă prin pocăinţă, şi din aceea cu trupurile, atunci la obştească înviere spre fericire veşnică. Învierea este sufletul întregii învăţături creştine. O spune clar şi precis Sf. Apostol Pavel: *„Dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică e propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa voastră... Iar dacă morţii nu înviază, nici Hristos nu a înviat"* (I Corinteni 15, 14 şi 17). Tot Sf. Ioan Gură de Aur spune că cel care înlătură credinţa în înviere este un izvor de răutate care îl înundă şi-l face să nu fie conştient de greşelile sale, fiindcă este condus de concepţia că nu are de dat seamă nimănui, că destinul omului este numai aici pe pământ şi că dincolo de această viaţă nu există nimic. Tocmai de aceea un astfel de om nu se îngrijeşte să facă bine aproapelui, ci numai de sine însuşi. *„Pe când cel ce crede în Înviere este o livadă de virtuţi, căci are mereu prezentă în minte judecata lui Dumnezeu, când, la învierea obştească, va da seama de toate cele ce a lucrat în viaţă"*.

Sărbătoarea Sfintelor Paşti să ne ducă pe aripile gândului acum 1623 de ani, la anul 372, pe meleagurile nord-dunărene, în zona Buzăului, unde se atestă documentar existenţa unei comunităţi creştine ortodoxe bine conturată şi organizată. Corespondenţa Sf. Vasile cel Mare din Asia Mică, provincia Capadocia, cu Biserica din părţile Buzăului ne informează în legătură cu martirizarea Sf. Sava de la Buzău. Acesta, făcând parte din clerul inferior, era un tânăr *„drept în credinţă, cucernic, râvnitor spre tot lucrul bun, cânta psalmi în biserică, era cumpătat, înfrânat în toate, trăind în feciorie, retras, postind după rânduială, stăruind în rugăciune cu smerenie"*. Trăia învierea duhovnicească la potenţele ei maxime. Cu preotul Sansala, străromân, cântăreţul Sava a slujit sfânta Liturghie *„şi au sărbătorit împreună ziua Paştelui"*. După trei zile, unul din conducătorii goţi i-a arestat, i-a chinuit, lui Sansala i-a dat drumul, iar pe Sava l-a înecat în apele intramontane ale râului Buzău la 12 aprilie.

La acea dată, credinţa în Hristos Cel înviat rodea puternic în străromânii noştri. Din acest fragment de viaţă creştină a străromânilor, ca şi din întreaga noastră istorie, constatăm paradisul virtuţilor creştine ale românilor, dreapta lor credinţă, statornicia lor în răbdarea tuturor necazurilor care s-au abătut asupra noastră. Numai credinţa în Hristos Cel ce a suferit, a murit şi a înviat ne-a adus până în ziua de astăzi şi numai această credinţă ne va duce până la sfârşitul veacurilor. Să cultivăm deci în noi credinţa şi virtuţile strămoşilor noştri ca să putem spune cu vrednicie *„Hristos a înviat"* şi să ne răspundem întru dragoste *„Adevărat a înviat"*!

Arhimandrit Ioasaf POPA

Anul IV Nr. 8 (48)
16-30 Aprilie 1995

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE

După Ordonanţa de îngheţare a salariilor, cine mai sprijină Reforma?

Anul 1995 a început bine sub raport economic, dacă luăm de bună statistica pe primele sale două luni. Inflaţia a fost de numai 1,7% iar producţia industrială a crescut sensibil în mai toate ramurile; atât faţă de februarie 1994, cât şi faţă de ianuarie 1995. Sigur, statistica „poate orice"! Inclusiv - conform unui bine cunoscut dicton - ea este „cea de a treia formă de minciună", după cea simplă şi cea sfruntată. Că lucrurile stau diferit în plan economic, dovadă stă recenta Ordonanţă de urgenţă nr. 1! De ce „de urgenţă"? Pentru că, emisă la 15 februarie în plină sesiune parlamentară, nu mai era cu putinţă - constituţional vorbind - o ordonanţă simplă! Atunci, tot constituţional vorbind, este ţara într-o „stare de urgenţă" care permite Guvernului să ordonanţeze chiar în Sesiuni? Conform guvernului - da! Şi în cazul acesta nu greşeşte! Şi iată de ce! Faimoasa ordonanţă condiţionează creşterea salariilor în Regiile Autonome şi în Societăţile Comerciale de Stat de creşterea productivităţii muncii, de creşterea profitului. În fapt, având în vedere starea reală a majorităţii întreprinderilor de stat - decapitalizate înglodate în blocajul financiar - acest lucru echivalează cu o îngheţare a salariilor!

Ce anume a dictat Guvernului o atare măsură? Evident, nu „înfloritoare" statistică de mai sus, ci două realităţi: o atare politică salarială este cerută expres de Memorandul semnat cu FMI, iar recentele creşteri de preţuri - la benzină, combustibili etc. - promit un nou asalt al inflaţiei, pe care - se speră - numai o atare blocare a salariilor o mai poate domoli!...

Tehnic vorbind, o atare măsură este pe deplin justificată. Orice altfel de creşteri salariale, decât cele bazate pe performanţa internă reală a întreprinderilor, generează inflaţie. Or, obiectivul numărul unu al actualei politici este diminuarea inflaţiei de la 61% în 1994, la 29% în 1995. O creştere salarială corespunzătoare recentei creşteri de preţuri - care-şi va arăta dimensiunile reale abia peste 2-3 luni - ar face ca numai pentru primele 6 luni ale lui 1995 inflaţia să depăşească 30% şi deci, întreaga politică economică a guvernului se va afla într-un grav eşec.

Cum vedem, miza este enormă. Pe de o parte, ea este economică. Respectiv, reluarea inflaţiei la ritmuri superioare lui 1994 ar însemna că tot ceea ce s-a făcut în ultimii 2-3 ani să se piardă. Pe de altă parte, în plan politic, o atare evoluţie ar pune sub semnul întrebării nu numai actualul guvern, dar chiar întreg regimul de după 1989...

Repetăm, tehnic vorbind, actuala Ordonanţă este foarte necesară. De ce însă s-a ajuns aici? S-a ajuns la acest punct de nou conflict social - a se vedea grevele şi reacţiile sociale profund negative - tocmai pentru că guvernul a fost inconsecvent cu propria sa strategie, înregistrând grave întârzieri. Prima întârziere este însăşi recenta Ordonanţă, care s-ar fi impus - preferabil printr-o lege dezbătută în Parlament, dacă tot suntem democraţi - încă din primăvara sau toamna trecută. A doua întârziere este bâlbâiala guvernului atunci când este vorba de măsurile, prevăzute în propriul său program, în materie de *privatizare şi restructurare*. Căci sursa reală şi imparabilă a inflaţiei se află în slaba eficienţă economică la nivelul întreprinderilor de stat. Nu faci nimic acolo, inflaţia va creşte! Sigur - se va spune - dar inflaţia a scăzut de la 300% în 1993, la 61% în 1994 şi fără privatizare; şi fără restructurare! Aşa e! Dar această - salutară de altfel - scădere de inflaţie a fost obţinută prin două mijloace: creditul extern de sute de milioane de dolari de la FMI şi politica monetară restrictivă a Băncii Naţionale. Eficace pe termen scurt, aceste măsuri îşi epuizează în circa 12-18 luni efectul, în lipsa măsurilor în domeniul microeconomic semnalate mai sus!

Încât - cu sau fără ordonanţa de urgenţă de mai sus - aceasta este realitatea: Guvernul îşi culege astăzi roadele propriilor sale inconsecvenţe şi ezitări!

Remarcabile ar mai fi şi alte două aspecte.

Opoziţia - CDR, PD et. Co - care s-au prezentat întotdeauna drept campionii reformismului, astăzi critică această ordonanţă, al cărei efect anti-inflaţionist este cert şi al cărei efect politic ar putea să aducă şi deblocarea finanţării externe via FMI, organism care a cerut în mod expres setul respectiv de măsuri. Dacă am înţeles poziţia PSM şi PRM, care au votat împotriva acestei ordonanţe, ce putem să spunem despre nişte partide, acerb reformiste, care o resping? Este un exemplu evident - credem noi - de inconsecvenţă de principii şi de populism electoralist, păgubos însă pe termen mai lung. Poziţia identică pe care au luat-o şi Opoziţia „de dreapta", dar şi aliaţii PDSR, care se reclamă a fi de stânga, arată, în fond, *precaritatea sprijinului parlamentar de care „se bucură" în prezent Reforma!...*

Cât despre sindicate, chiar dacă nu putem fi de acord cu ele, măcar să le înţelegem. La bază, salariaţii au pe deplin dreptate! În fond, ei cer *să muncească pe bani buni*, ceea ce este perfect normal, justificat. La nivelul liderilor sindicali însă, se persistă într-o eroare şi confuzie de apreciere, care este plătită prin tendinţa de eternizare a actualei crize. Angajată conceptual pe o linie contractualistă, liderii sindicali au adoptat strategia şi formele de luptă sindicale din vestul Europei. Dar şi strategia şi formele respective sunt proprii unei situaţii ce caracterizează vestul Europei şi nicidecum problematica românească la zi. Pe scurt, în Europa vestică, imensa majoritate a companiilor sunt *profitabile*. Mai mult, în multe dintre acestea profitul, creşte an de an. Prin urmare, acolo este firesc ca strategia sindicală - acolo unde au mai rămas sindicate! - să vizeze o reîmpărţire pe potrivă a profitului între *capital* şi *forţa de muncă!* În condiţiile din vest descrise mai sus, contractul de muncă colectiv şi triunghiul patronat-management-sindicate sunt tot atâtea instituţii fireşti, care îşi găsesc un rost şi o aplicabilitate tocmai pentru că acolo există - slavă Domnului! - ce împărţi: *profituri!*

Deducem din toate acestea că urgenţa la zi este *profitabilizarea întreprinderilor de stat*. Iar această urgenţă are *numai soluţii politice*. Soluţii care însă - în lipsa unui sprijin parlamentar suficient şi în condiţiile absenţei unui pact social cu sindicatele - *riscă să nu mai poată fi găsite pe terenul actualei reforme!...*

Criza „Patrulaterului" şi şansele unei participări a CDR la guvernare

Cu două numere în urmă, pe această pagină titram: „Guvernul Văcăroiu" în faţa primului test major de rezistenţăi. Trei erau argumentele pentru o atare apreciere: problema Tratatului Româno-Ungar, situaţia economică şi mişcările sindicale.

Evoluţiile din ultimele patru săptămâni - timp în care, evident, nu s-a rezolvat nimic - par să indice o tensionare atât a situaţiei sociale, cât şi în plan politic.

În plan social, valul de greve, de mitinguri, de marşuri, a continuat, culminând cu marşul C.N.S.R.L. - Frăţia din 11 şi 12 aprilie. În imediat - de această dată - se află nemulţumirea provocată de ordonanţa de „îngheţare" a salariilor în R.A. şi S.C. de Stat, mai sus discutată.

Era firesc ca, în cadrul actualului „patrulater" - o alianţă de stânga - care guvernează ţara, să apară grave disensiuni. În fond, 1995 este un an pre-electoral. Peste zece luni se vor desfăşura alegerile locale; or, zece luni este extrem de puţin! Astfel, P.R.M., care se află numai nominal la guvernare (neavând încă nici un post ministerial), se şi gândeşte cu voce tare să-şi retragă definitiv sprijinul actualului guvern. Sigur, motivaţia prezentată public de domnul Vadim Tudor este una subiectivă - ca începe cu domnul Cozmâncă şi se termină cu nu mai ştiu ce alt domn la fel de important. Adevărul este însă evident: P.R.M. sprijină guvernul, fără a avea nimic în schimb (citeşte miniştri, prefecţi etc.), exceptând responsabilitatea, care politic-vorbind, se va împărţi - abia ea! - „echitabil" la urne! Lucrurile se întâmplă în mod similar şi la P.S.M., care deşi nu a ajuns încă la formulările d-lui Vadim Tudor, nici nu este departe de acestea! Apoi, la P.S.M. mai este ceva: recenta aripă Mohora, pe măsură ce trece timpul în mod păgubos pentru P.S.M. „bun să fie numai aliat la pierdere", poate deveni tot mai atractivă pentru cei rămaşi - încă - cu domnul Păunescu şi Verdeţ! Cât despre P.U.N.R., acesta, - în stilul binecunoscut de-acum - se pregăteşte de o nouă remaniere. Căci de câte ori domnul Văcăroiu are ceva probleme, domnul Gavra ridică „chestiunea" remanierii...

Dacă stabilitatea actualului guvern ar fi depins în mod real de nemulţumirile din P.S.M., P.R.M., P.U.N.R, el ar fi plecat ceva mai demult. Chestiunea e că, atâta vreme cât domnul Iliescu nu are răspuns la întrebarea: „şi ce să pun în loc?", guvernul actual va rămâne. Astfel, în decembrie/ianuarie trecut devenise evident că „accelerarea" privatizării, la noi, înseamnă *blocarea ei sine die*. Ar fi fost suficient - măcar pentru domnul Coşea - ca un cap să cadă. Dar, cum ştim, nici vorbă de aşa ceva! Dimpotrivă, în ianuarie s-a semnat faimosul „patrulater". Minimal, o slăbire sau, cu atât mai puţin, o plecare a guvernului nu erau indicate, când pe tapet erau tratativele româno-ungare binecunoscute. Şi apoi, ce guvern să faci la acea vreme, când Opoziţia - citeşte, CDR - se află în plină criză?!

Între timp, situaţia economică nu pare a se fi ameliorat, cum o indică cu un optimism „bine dirijat", statistica. Încât, necesitatea redobândirii bunăvoinţei F.M.I., a impus mai-sus-discutata ordonanţă. Pe fondul unei nemulţumiri sociale manifeste, această ordonanţă riscă acum să fie picătura care ar putea să umple paharul. Dar îl va umple?

Noi credem că nu! Şi ne bazăm într-o atare apreciere pe capacitatea, deja dovedită de actuala Putere, de a putea dezamorsa atari probleme, fie prin promisiuni abil plasate, fie prin oameni infiltraţi în acele structuri, la vreme. A se vedea şi actuala postură a domnului Miron Mitrea, fost lider sindical, iar azi vice în P.D.S.R....

Şi totuşi, azi se conturează o nouă conjunctură. Între preşedintele Iliescu şi partidul său favorit P.D.S.R., au apărut evidente fricţiuni. Recent dânsul mărturisea că şi-a dorit să facă din F.S.N. „un partid al incoruptibililor". Şi tot dânsul adăuga: „dar nu am reuşit"! Totul ne face să credem că dacă ar fi să se refere la P.D.S.R., d. Iliescu s-ar exprima în termeni identici! Că e aşa - că dânsul este profund nemulţumit de „performanţa" P.D.S.R., sub acest raport - dovadă stă şi recentul său avertisment în chestiunea prezenţei parlamentarilor în celebrele AGA - adunările generale ale acţionarilor - din S.C. de stat - cireadă de vaci grase, numai bune de mulse. În caz că parlamentul va pregăti un document permisiv sub acest raport, preşedintele îl va respinge hotărât! Afirmaţie populist-gratuită? Nu credem! Judecând după tergiversările din parlament pe acest subiect, chestiunea este serioasă. Preşedintele nu doreşte să devină, în mod public, un paravan pentru matrapazlâcuri ce se tot pun la cale în celebrele AGA... În acelaşi sens - al unei răciri între preşedinte şi P.D.S.R. pledează şi admonestarea organizaţiei sect. a P.D.S.R., pentru iniţiativa de a-l propune pe domnul Iliescu drept candidat la preşedenţie în 1996: „ce atâta grabă?"...

Sigur, toate acestea ar putea semnifica faptul că domnul Iliescu se gândeşte mai degrabă la o candidatură la preşedinţie, ca independent sau cu sprijin din partea *unui alt partid de stânga*. Este însă evident că, o atare evoluţie de intenţii poate avea influenţă şi faţă de guvernul Văcăroiu - un guvern P.D.S.R. - a cărui performanţă economică pare să se apropie de epuizare. Încât, revine din nou întrebarea de mai sus: „şi ce se poate pune în loc?"...

Nu ştim dacă această întrebare se va fi rostit deja la Cotroceni. Dar este evident că starea Opoziţiei fiind astăzi *alta*, altul ar putea să fie şi răspunsul! Iar când apreciem că *alta* este starea Opoziţiei, avem în vedere în primul rând CDR. După părăsirea CDR de către UDMR, PL 93 şi PAC, grupul dominat de PNŢ-CD este mult mai solid, mult mai coerent. Iar judecând după exprimările recente ale dlui Constantinescu, actuala Convenţie pare a se pregăti „pentru guvernare peste una - două luni".

Vom asista oare în această primăvară la alcătuirea unui nou guvern? În politică nimic nu este sigur. Mai ales în actuala Românie. Totuşi, un răspuns pertinent ar putea fi conturat, dacă inventariem problematica care stă în mod previzibil în faţa guvernului român în anul ce ceva, care a mai rămas până la alegeri.

În plan extern, în iunie 1995 România urmează să depună cererea oficială de aderare ca membru cu drepturi depline la U.E.. Apoi, în zece zile urmează să reînceapă tratativele cu Ungaria privitor la Tratatul bilateral. Ambele aceste evenimente de calendar ar putea fi „mai bine servite", chiar şi în optica Cotrocenilor, de un guvern girat moral şi politic de domnul Coposu. În fond, după virajul făcut de CDR în chestiunea minorităţii maghiare, în planul acesta, ca şi în cel al aderării la U.E., nu mai este nici un fel de deosebire între Cotroceni şi CDR.

În plan economic, o atare formulă - guvern PDSR - CDR - PD - ar putea să dezamorseze actualele blocaje în relaţiile cu FMI. De asemenea, ar putea debloca şi spinoasa chestiune a privatizării.

În sfârşit, introducerea CDR la guvernare, cu mai bine de un an înainte de alegeri, ar putea să aducă şi un anume profit în plan electoral actualei Puteri. Chiar deblocând privatizarea, aceasta nu va putea să îşi arate decât efectele negative, în plan social, în primii 1-2 ani: şomaj în creştere şi presiuni pe salarii. Căci efectele pozitive - numai în varianta că acest proces ar fi bine şi cinstit condus - ar putea apărea abia după 2-3 ani. Un an 1995-1996 sub semnul unor atari presiuni sociale ar pregăti de minune electoratul pentru un vot masiv la stânga.

Ce va fi, vom vedea, însă se creează tot mai mult impresia că de acum liderii Opoziţiei, şi în mod special domnii Coposu şi Constantinescu, au ajuns în poziţia de a decide - în sfârşit - în chestiuni majore. Şi, evident, să şi răspundă efectiv. Ceea ce ar însemna începutul sfârşitului ultimului mit post-decembrist - faimoasa CDR...

Dr. Corneliu DIDA

PARLAMENTUL VĂZUT DIN INTERIOR

Mea culpa

Domnul preşedinte Ion Iliescu a candidat în 1992 făcând cele mai convingătoare promisiuni cu privire la puterea şi dorinţa sa de a stopa şi chiar de a eradica corupţia din România. S-a lăudat atunci că are deja un program anticorupţie pe care îl va pune în aplicare de îndată ce va fi ales preşedinte constituţional. Cei mai mulţi dintre noi l-am crezut şi l-am votat, alegându-ne astfel cu un preşedinte a cărui principală menire ne-am dorit să fie, cum spuneam, eradicarea corupţiei. Sau măcar stoparea acesteia. Personal, nu i-aş fi cerut domnului Iliescu să meargă până la rădăcinile corupţiei. S-ar putea ca aceste rădăcini să fie prea adânci, să ţină de firea omului în eternitate, să facă parte din eflorescenţa de consecinţe inevitabile ale păcatului originar. N-a reuşit el, Vlad Ţepeş, să smulgă din rădăcină fărădelegea hoţiei! Aşadar, nu-mi puneam mari nădejdi în programul anti-corupţie anunţat de preşedintele candidat la preşedinţie! Dar n-aş fi crezut că un asemenea program nici măcar nu există! NU EXISTĂ!

În urmă cu un an, un an şi ceva, m-am adresat unui coleg senator, pe care l-am văzut de mai multe ori televizat în preajma preşedintelui Iliescu şi i-am vorbit cam aşa: „un grup de pensionari, membri ai Uniunii Vatra Românească, de meserie experţi contabili, inspectori financiari, ofiţeri ai fostei miliţii economice, jurişti, procurori, avocaţi etc., s-au constituit într-o echipă de cercetări şi investigaţii anticorupţie, au declanşat deja câteva anchete, dar nu pot să meargă mai departe fără a avea un statut oficial oarecare. Ei s-au gândit să se pună la dispoziţia dlui preşedinte, ca *echipă de control prezidenţial*. Nu doresc leafă, doar decontarea unor cheltuieli meritabile şi acceptă să fie verificaţi, urmăriţi etc. Se consideră oameni cinstiţi şi incoruptibili şi consideră că împotriva corupţiei nu se poate face nimic dacă apelezi la oameni care vreodată s-au „mânjit" cu ceva! Se vor lăsa mânjiţi şi a doua sau a treia oară!..." L-am rugat deci pe colegul meu să-i aducă preşedintelui la cunoştinţă oferta ce i se făcea din partea acelor vrednici „oameni de bine". Domnul coleg a găsit extrem de interesantă ideea avansată de reprezentanţii vârstei a treia din România şi s-a angajat să-i o prezinte domnului preşedinte al României Ion Iliescu. N-a făcut-o nici până azi! De câte ori l-am întrebat ce se aude cu „echipa anticorupţie" a domnului preşedinte, răspunsul a fost acelaşi: nu a avut ocazia, momentul potrivit nu s-a ivit pentru a-i plasa preşedintelui „interesanta" punere ce i se făcuse din partea Uniunii Vatra Românească.

În urmă cu câteva săptămâni, domnii Emil Constantinescu şi Ion Iliescu s-au întrecut în declaraţii de condamnare şi dezavuare a parlamentarilor membri în diverse AGA. Cum cei mai mulţi parlamentari intraţi în AGA aparţin FSN-ului, adică PDSR-ului şi PD-ului, domnul Ion Iliescu a fost mult mai vehement decât adversarul său şi, probabil din această cauză mai intens televizat cu această ocazie. Ba chiar a mai şi revenit asupra acestei chestiuni, inclusiv la TV, certându-şi colegii de partid pentru atenţia exagerată arătată acestor surse legale de a câştiga bani nemunciţi. I-a certat şi le-a cerut să-şi dea demisia din diversele Consilii de administraţie şi feluritele AGA. Şi, de atunci, le tot cere, bietul preşedinte, colegilor săi de partid, foşti şi actuali, să-şi dea singuri peste mână, peste mâna întinsă spre bănuţul public. Chiar şi acum, când scriu aceste rânduri, la TV, răspunzând întrebărilor ce i s-au pus la conferinţa de presă din 11 aprilie, domnul Iliescu îşi mărturiseşte, în esenţă, neputinţa sa de a face faţă corupţiei, de a se impune celor alături de care a participat la alegerile din 1992. Evident, în 1996 d-l Ion Iliescu, dacă va mai candida, va trebui să-şi caute alţi tovarăşi. Eventual printre parlamentarii care nu s-au înghesuit în nici o AGA sau CA. Căci, domnul preşedinte obişnuieşte să vorbească despre o „anumită" parte a presei, atunci când o ceartă, despre parlamentari uită să precizeze că e vorba numai de unii, doar de unii parlamentarii, anumiţi, care nu l-au înţeles în 1990 - încă de atunci domnul preşedinte le-a atras atenţia că-i paşte păcatul arghirofiliei, şi s-au înghesuit prin fel şi fel de AGA. E drept că nici presa nu s-a învrednicit să bage de seamă că *unii* parlamentari, deci nu toţi, deci nu *parlamentarii*, aşa, puşi cu toţii în aceeaşi oală, se înfruptă din ce nu-l al lor.

Bietul Preşedinte...

Mai sunt şi parlamentari care, de fraieri sau din alte motive, au pierdut trenul AGA. Cu unii ca ei nu ar avea de ce să-i fie ruşine domnului preşedinte în viitoarea campanie electorală. Dumnealui nu, dar dumnealor s-ar putea să le fie! Ruşine, jenă şi lehamite.

P.S. Din conferinţa de presă amintită mai sus am înţeles şi de ce domnul Iliescu a renunţat la programul anti-corupţie cu care ne-a ameninţat în 1992: noi alcătuim o societate care a abandonat definitiv principiul planificării, al programării. Suntem o ţară de oameni liberi. Liberi să furăm!

Cu astfel de oameni nu poţi nici concepe, nici aplica vreo strategie, vreun program anti-corupţie.

Ion COJA

„PROCESUL COMUNISMULUI" SAU „PROCESUL NAŢIONALISMULUI ROMÂNESC"?

Chestiunea evreiască faţă cu Europa

De-ar fi să indicăm cel mai simptomatic transfer survenit în discursul socio-politic românesc în anii de după 1989, am face-o fără şovăire: deplasarea accentelor de la mult invocatul – atunci – „proces al comunismului" la mult solicitatul – acum – „proces al naţionalismului românesc". Miza celui dintâi este coborâtă astăzi la derizoria formulă „lupta cu Iliescu", unui personaj mediocru i se conferă atribute fabuloase iar gesticulaţia la adresa lui este identificată pompos şi ridicol drept

„luptă anticomunistă". Să stăruim asupra reducţionismului sau ridicolului în care se plasează o asemenea echivalare este inutil. Anticomunisul nu înseamnă în primul rând o răfuială cu *persoane*, ci o confruntare cu un *sistem, tipare de gândire, mentalităţi:* nu un război cu un aparat politic cu o vechime de doar cinci ani în România, ci de cincizeci, iar în Europa de peste şaptezeci de ani.

Dacă tăcerea pare a se aşterne deja în publicistica românească asupra acestui subiect, o altă chestiune i-a luat locul, treptat, pe agenda societăţii post-revoluţioare. Tăcerea nu a fost decât firească linişte de dinaintea furtunii, furtună care poartă astăzi un nume precis: *procesul naţionalismului românesc*. Translaţia anticomunism-antinaţionalism este lămuritoare şi fără echivoc atât pentru contextul politic intern cât şi pentru cel internaţional. Mai cu seamă, poate, pentru acesta din urmă. Grotescul spectacolului se amplifică odată cu constatarea că cei care fac astăzi procesul naţionalismului românesc sunt cei care au gestionat ieri dezastrul societăţii şi culturii române. Ei sau urmaşii lor.

Schimbarea de ax se dovedeşte uluitoare. Un popor ieşit din devastarea sistemului comunist, obligat să poarte pe umeri jugul unui regim pe care l-a repudiat, funciar, dintotdeauna, supus cincizeci de ani unui proces de macerare politică şi spirituală, acest popor, tot el, prin elitele sale cele mai reprezentative, este astăzi somat să suporte încă un proces teribil, condus de aceiaşi procurori ce şi-au schimbat doar culoarea togii: de la roşul aprins al Moscovei la albastrul strălucitor al Bruxellesului. Ni se propune o autoflagelare colectivă, o *mea culpa* generalizată, un scenariu în care impurii se purifică, exterminatorii devin justiţiari, iar nevinovaţii şi păgubiţii de ieri devin infractorii şi vinovaţii de azi. Dacă societatea românească a fost devastată după 1944, în numele *comunismului*, pentru că nu vroia să accepte un regim adus cu tancurile, astăzi ea trebuie judecată, în numele *democraţiei*, pentru vina de-a fi repudiat regimul comunist şi pe promotorii săi încă între cele două războaie mondiale.

Asistăm astăzi la apogeul unui proces declanşat în momentul în care vechea gardă bolşevică a simţit că *se poate*, că nimeni nu o chestionează serios şi până la capăt, nimeni nu o deranjează, că „procesul comunismului" este praf în ochii naivilor, ba, mai mult, că i se dau pe mână instituţii, reviste sau institute de cercetări. Spectacolul „revoluţiei anticomuniste" din decembrie culminează după cinci ani oferindu-ne, în locul „procesului comunismului" de pe afiş, un epilog neverosimil: „procesul naţionalismului românesc". În fapt, *un proces al anticomunismului românesc*.

Nu ne-am propus să zăbovim aici asupra resorturilor acestei stranii conjuncturi. Facem asta, cu mai mult sau mai puţin succes, număr de număr. Năzuim doar să cercetăm succint *scenariul* acestei acuzaţii, apelând la rechizitoriul promotorilor ce-au ieşit la tribună: Zigu Ornea, Radu Ioanid, Leon Volovici, Radu Florian etc.

Un examen sumar al tomurilor proaspăt sosite din aceste direcţii dezvăluie în subtext câteva repere urmărite obsesiv:

a) teza echivalenţei comunismului cu naţionalismul, în speţă a Partidului Comunist cu Mişcarea Legionară;

b) teza „antisemitismului" culturii române;

c) teza „românului generic antisemit".

Asupra motivaţiei şi resorturilor celei dintâi am avertizat deja în revista noastră. Echivalarea lor ţinteşte în final acreditarea ideii că *temeiul* lor este comun, respectiv că legionarismul şi comunismul îşi extrag rădăcinile din acelaşi sol. Consecinţa imediată este că adevăraţii vinovaţi de apariţia şi promovarea regimului comunist sunt ocultaţi cu bună ştiinţă, iar locul de izvodire a celui mai criminal sistem pe care l-a cunoscut istoria este transferat şi depus în contul culturii române. (Vezi Z. Ornea, referirea la cazul Noica, p. 220)

Cea de-a doua teză este acreditată prin câteva procedee clasicizate deja în repertoriul comisarului ideologic bolşevic (de speţa Ornea, Florian, Ioanid etc.): 1. falsificarea discursului politic şi cultural prin *extragerea din context*; 2. proiectarea polemicii de idei la nivelul disputelor şi animozităţilor *personale*, în care, în prim plan este convocată *originea etnică* a unuia dintre combatanţi şi nu *ideile* pe care acesta le promovează; 3. comentarea discursului omului de cultură sau omului politic român prin *trunchierea citatelor*, prin evocări parţiale şi vădit distorsionate, metodologii prin care, practic, se poate proba *orice*. (Sunt procedeele preferate de combatanţi precum Z. Ornea, L. Volovici, R. Ioanid etc.)

Cea de-a treia teză se leagă inexorabil de precedenta. Eludarea contextului se dovedeşte-o armă cu două tăişuri. Somaţi să ofere – totuşi – o explicaţie pentru „antisemitismul" populaţiilor fixate sub vizor, intelectualii evrei apelează la o stratagemă menită, în final, să-i plaseze într-o contradicţie iremediabilă.

În genere, ideologii antisemitismului românesc sunt extrem de atenţi în a-şi declara cu orice prilej aderenţa la formula democratică, drepturile omului, individualism etc. etc., *raţionalismul* fiind pentru aceştia un blazon afişat ostentativ în premisa oricărei demonstraţii. Orice apel la explicaţii de tipar *neraţional* (misticism, spiritualism etc.) îi oripilează, grăbindu-se să le repudieze şi să le aşeze sub etichete. Apelul la justificări prin „imponderabile" de orice natură este cu fermitate exclus.

Contradicţia este deci vădită. Devansând din raţiuni strategice şi partizane explicaţiile contextuale, singurele în măsură să dea seamă de reacţiile unor populaţii, justiţiarul antisemitismului se vede astfel văduvit de unicul traseu rezonabil. Contradicţia insurmontabilă decurge tocmai din stratagema la care apelează: ea este croită după un tipar „imponderabil", şi se numeşte *teza tipului uman antisemit*, în acest caz, *teza românului generic antisemit*, postulat din necesităţi şi raţiuni de *coerenţă*. Pentru a justifica persistenţa antisemitismului, indiferent de conjunctură, teoreticianul de acest gen este prin urmare obligat, fatalmente, la o asemenea premisă. *Această premisă este sunetul secund al oricărui discurs cu o asemenea miză.* Altminteri, întreaga schelă analitică se destramă. Discuţia se deplasează prin urmare la nivel antropologic, la nivelul *tiparului generic*. Tiparul românesc este aşadar *antisemit*. Funciar, ontologic, antisemit. Românul *trebuie* să fie aşa, altminteri demonstraţia nu poate rezista. Eludarea contextului social, politic sau cultural în care se propagă antisemitismul duce deci inexorabil la ipoteza *autonomiei antisemitisului*, respectiv la postularea *tipurilor generice antisemite*.

Teoretizarea chestiunii *autonomiei antisemitismului* o face Leon Volovici în lucrarea recent apărută la Editura Humanitas: „Ideologia naţionalistă şi «problema evreiască»" Citâm: *„Antisemitismul nu este totuna cu rasism (sic) şi nu este numai o componentă de tip fascist şi totalitar. Este, în aceeaşi măsură, şi înainte de apariţia ideologiilor, un cod cultural, un complex de prejudecăţi şi stereotipuri care au generat de-a lungul vremii (ca şi astăzi), mituri iraţionale ale conspiraţiei şi primejdiei evreieşti, fantasme ideologice şi programe politice, dar şi clişee mentale mai rudimentare sau mai sofisticate. Ele au afectat, în grade diferite, cultura europeană, având, în anumite perioade, o pondere în istoria religioasă, politică şi intelectuală, cu consecinţe directe şi tragice asupra istoriei evreilor.*

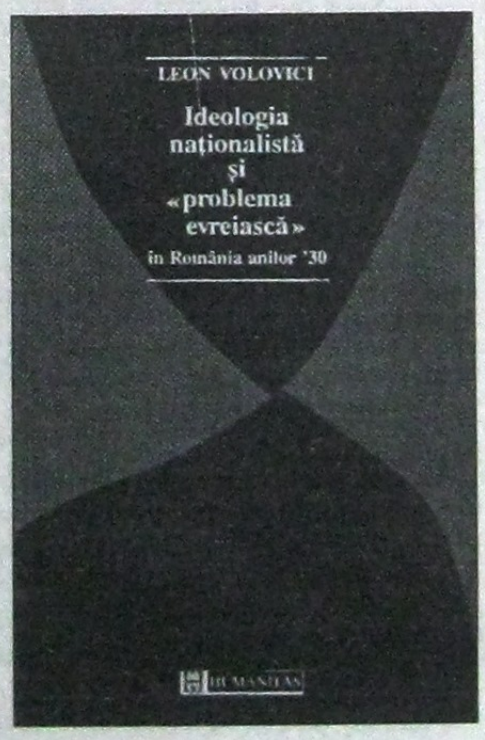

Şi în istoria politică şi culturală a României «problema evreiască» şi antisemitismul au avut o evoluţie care nu poate fi neglijată sau diminuată. Tema are, prin urmare, importanţa şi «autonomia» ei, oricât ar fi de legată de întreg tabloul social şi politic".

O interogaţie se ridică însă. Cercetătorul chestiunii evreieşti va constata fără dificultate că literatura consacrată acestui subiect, respectiv a demascării antisemitismului, se propagă pe întreg spaţiul european, cu alte cuvinte, că *fiecare popor îşi are „Volovici-ul" său*. Altminteri spus, că fiecare popor european îşi va fi avut antisemiţii lui. Spaniolii au fost şi ei antisemiţi odată. Germanii, francezii, portughezii, polonezii, ungurii, belgienii, italienii etc., etc., la fel. Din vina evreilor?

Z. ORNEA

ANII TREIZECI

Extrema dreaptă românească

EDITURA FUNDAŢIEI CULTURALE ROMÂNE

Evident, nu. „Volovicii" sunt pe aproape şi ne garantează contrariul.

Păstrând discuţia în cadrele ei, teoreticienii consecvenţi ai *autonomiei antisemitismului* sunt obligaţi să conchidă, dacă vor avea onestitatea să-şi împingă interogaţiile până la capăt, că *tipul generic european* cuprinde un aspect definitoriu şi el poartă un nume precis: antisemitismul. *Omul european* este deci funciar antisemit, ontologic opus *tipului antropologic al evreului*. Iată concluzia la care orice teoretician onest al autonomiei antisemitismului trebuie să ajungă.

În concluzie, alegerea trebuie făcută de la început. Fie se acceptă discuţia pe *realităţi*, invocând contexte şi conjuncturi specifice, decriptări reale pe paliere politice, sociale sau culturale fie se discută în registrul „antisemitismului autonom", operându-se cu dubletul „evreul inocent" *versus* celălalt, „impur", indiferent de naţionalitate.

Iar dacă teza din urmă este abandonată, atunci, şi de-o parte şi de alta, cu onestitate, fiecare trebuie să-şi asume vina. Vom avea o dezbatere corectă asupra intervalului interbelic numai în momentul în care cei implicaţi, etnii sau popoare, fără excepţie, vor fi dispuşi să-şi asume şi să recunoască ce şi cât au greşit; fie ei români, germani, unguri, evrei sau ruşi. Nu postulând purităţi şi impurităţi, nu decretând vinovaţi şi nevinovaţi, nu convocând la judecată culturi şi popoare. Căci o Europă în care se postulează dintru început inocenţii şi damnaţii nu este o „casă comună", un loc al tuturor, ci un infern bine alocat, în care unii împart sentinţe, iar alţii sunt invitaţi *numai ca să plătească*.

Dan DUNGACIU

P.S.: Lucrarea lui Leon Volovici beneficiază de o prefaţă semnată de însuşi directorul editurii Humanitas. La un moment dat, dl Liiceanu scrie: *„Întrebarea pe care se cuvine să ne-o punem, acum când vrem să ieşim din zodia minciunii istorice, este dacă ocultarea unei dimensiuni a adevărului poate sluji în vreun fel adevărului"*. Evident, nu. Însă întrebarea nu este epuizată căci o nuanţă se insinuează: „*care* dimensiune?". Ipocrizia d-lui Liiceanu stă tocmai în plasarea acestei cărţi sub *zodia adevărului*, căci niciodată domnia sa nu va îndrăzni să atace într-o prefaţă *toate* dimensiunile mult jinduitului adevăr. Niciodată Humanitas-ul nu va îndrăzni să publice, aşezată tot sub „zodia adevărului", o lucrare intitulată, bunăoară, „Ideologia comunistă şi «problema evreiască»".

Crucea și busola

Marea cruce de piatră din Piața Universității, în jurul căreia s-a creat un ansamblu de cruci de piatră mai mici străjuind, cu toate, un monument de artă ce simbolizează jertfa din noaptea de 19-20 Decembrie 1989, ridică un semn de întrebare pe care nu-l vede, pare-se, nimeni. Piața Universității s-a ales cu două ceasuri, cu două termometre, cu acest ansamblu monumental – dar nu are o *busolă*. Deși locului nu-i trebuie orientare, marea intersecție de aici orientând, ea însăși, direcțiile, pe linia Nord-Sud și Est–Vest. *Cum se face, atunci, că toate aceste cruci de piatră nu-și găsesc soarele creștinismului?* Nu-ți trebuie prea multă știință despre creștinism ca să înțelegi că orice cruce privește spre răsărit, că în scrisul și figurile ei se scaldă în fiecare dimineață soarele renăscând timpul cristic. Crucile monumentale din Piața Universității primesc razele soarelui pieziș, într-o coastă, pentru că *sunt orientate spre sud*. Este de înțeles rațiunea arhitectonică a acestei orientări: crucea cea mare de aici este simetrică față de crucea de lemn din Piața Romană. Între Piața Romană și Piața Universității s-a desfășurat un marș ritual al Revoluției, acesta este un segment „sacru" al Bucureștilor, punctând un drum al jertfei. Și crucea de lemn din Piața Romană privește tot spre sud, însă. Putem noi, oamenii, să deșurubăm semnul crucii pentru al transforma în bornă de drum, în amintire istorică, seculară? Crucile din Piața Universității trebuie, într-un fel sau altul, răsucite până la câștigarea poziției sfinte. Monumentul de la baza lui trebuie, el însuși, răsucit în același sens, deși este un capac de sicriu, deși este în marmură de Ruschița, deși forma oblongă a lui se potrivește cu lungimea bulevardului: toate potrivelile omenești tac în fața nepotrivirii cerești. Nu organizăm răsăritul soarelui după drumurile noastre, ci ne supunem acestui răsărit.

Plantarea crucii celei mari de piatră în Piața Universității a fost însoțită de o campanie de presă din care s-a detașat, nu fără interes, istoria acestui monument. Ridicată la 1741 drept cruce de hotar a domeniilor Mănăstirii Radu Vodă, această cruce a căzut o dată pe la 1800 (pare-se, la cutremurul din 1802), a fost iarăși înălțată, a căzut a doua oară și a ridicat-o Prințul Carol, pentru ca, în secolul nostru, imediat după ultimul război, să fie doborâtă și ascunsă ca să scape de furia ateismului comunist. S-a luat după 1989 dintr-o curte de muzeu, unde ședea odihnindu-se cu brațele pe iarbă. Acum, plantată în coordonate false, va trebui din nou mișcată dintr-un loc stabilit. Este limpede că această cruce poartă în sine simboluri grele ce trebuie cercetate teologal. Are nevoie de ritual pentru a fi „îmbunată" – așa cum întregul ansamblu din Piața Universității cere ritual adevărat de sfințire, de întemeiere. Care preot sau ce sobor de preoți ar putea veghea un asemenea ritual în poziția actuală?

Ajunge, însă, cu întrebările. Până la busuioc și apă sfințită e nevoie de târnăcoape și de brațe tinere, aș zice studențești, ca să desprindă piatra din soclul de beton și s-o pună în fața soarelui. Orientată cum trebuie, această cruce va atrage cu adevărat lume creștină la rădăcina ei, va intra în conștiința trecătorilor obișnuiți și a locuitorilor permanenți ai zonei, va deveni din piatră tăcută – cruce punctând centrul Bucureștilor, întretăierea bulevardelor lui centrale, piatră de hotar cristic a istoriei neamului. Astăzi, cum poate vedea oricine, lumea trece pe lângă ea oarecum indiferentă, nu-i descifrează sensul, o acceptă, dar nu o înțelege.

N. GEORGESCU

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

O icoană

Mi-am rezemat fruntea de arama icoanei vechi,
În inimă-mi sunau furtuni de clopote răpite
De lumea umbrelor, din care gândurile se întorc în veci
Sfioase, hieratice,– adormite.

*

În ochii mari ai Născătoarei, statornici, adumbriți,
Vedeam hotarele Luminii împânzite-n veacuri,
În jur, sprâncenele – aducând cu niște aripe de sfinți
Săreau ca niște curcubee peste lacuri.

*

Pruncul tăcea, îi căutam tristețea pitită-n gânguri
Și-n trupul moale răstignirea ce avea să vină
La ceasul poleit cu raze de-asfințit,
Cu nimb vestind dumnezeiasca lui lumină.

*

Veacul, deasupra, purta sceptrul ne-ndurării,
Bătrânul grijuliu ce și-a ales chiar fiul ca să moară
Și a trecut peste durerea simplă a femeii
De-a fi de-a dreptul mamă, 'nainte chiar de-a nu mai fi fecioară.

Cristian PANTELIMON
student

Biserica Ortodoxă condamnă Masoneria

Poziția oficială a Sfântului Sinod al Bisericii Ciprului față de Masonerie

„Masoneria n-a fost niciodată aprobată de Biserică, aceasta a condamnat în mod repetat și condamnă organizațiile secrete de orice natură..."

Biserica Ortodoxă din diferite țări, din timp în timp, este pusă în situația de a analiza și a lua atitudine față de Masonerie. Aceasta se datorează credincioșilor, care fie că cer condamnarea Masoneriei, fie că vor să știe care este atitudinea Bisericii față de această organizație secretă.

Periodicul oficial al Bisericii Greciei, „Ekklisiastiki Alithia" (Adevărul bisericesc), după ce cu mai mulți ani în urmă a publicat atitudinea de condamnare a Masoneriei de către Biserica Greciei, în numărul 364 din 16 iunie 1993, p. 1, publică o luare de poziție oficială a Bisericii Ciprului, pe care o redăm mai jos în traducere românească:

„Sfântul Sinod, în ședința sa din 11 februarie 1993, studiind documentul semnat și depus de către mai mult de unsprezece mii de creștini ortodocși, membri ai pliromei (plenului) Sfintei noastre Biserici a Ciprului, prin care se cere fixarea poziției oficiale a Bisericii Ortodoxe față de Masonerie și condamnarea acesteia spre luarea la cunoștință și ferire a credincioșilor, comunică cele de mai jos:

„Masoneria este o organizație în afara Bisericii noastre Ortodoxe, cu o concepție despre lume care nu duce către principiile credinței noastre ortodoxe. Prin ceremoniile secrete oficiate în întuneric și prin modurile de inițiere a adepților ei, cu inițiatori în cele sfinte (tainele) „preoți și arhierei" și inițiați, se autopropune ca un fel de altă religie. Se prezintă chiar ca o suprareligie și cultivă sincretismul, adică egalizarea și amestecarea tuturor religiilor din lume, ceea ce este de neacceptat și de condamnat pentru adevărul credinței în Hristos.

Pentru toate acestea Masoneria nu a fost niciodată aprobată de Biserică; aceasta a condamnat în mod repetat și condamnă organizațiile secrete de orice natură, mai ales când acestea sunt întrețesute cu ceremonii care au coloratură religioasă.

Hristos este lumină, adevăr, viață și adeptul adevărat al lui Hristos trebuie să trăiască și să lucreze în cadrul acestei lumini și să evite câte se săvârșesc în întuneric. Pentru aceea creștinul adevărat, și nu numai după nume, nu poate să fie adept sau membru al Masoneriei.

Principiile întrajutorării, care sunt prezentate a fi profesate de masoni, există din belșug în creștinism. Prin urmare, creștinul care dorește să practice aceste principii, poate să o facă în cadrul Bisericii și prin Biserică. Nu este nevoie să se încadreze în organizații secrete și de proveniență dubioasă.

De altfel, după cum ne spune Apostolul Pavel „ce împărtășire are lumina cu întunericul?" (2 Cor.6, 14). Domnul nostru Iisus Hristos ne învață că „oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite" (Ioan 3, 20-21).

Pentru aceea, sfatul Bisericii către membrii pliromei (plenului) sale, în ceea ce privește situarea lor față de Masonerie, este aceea pe care o arată Apostolul Pavel în Epistola lui către Efeseni: „nu fiți părtași la faptele cele fără de roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le pe față... iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină. Căci tot ce este descoperit, lumină este" (Efes. 5, 11-14). Rămâneți deci atașați în mod statornic la lumina eternă a lui Hristos și în cadrul acesteia alcătuiți-vă viața și croiți-vă calea".

(Material preluat din „Alfa și Omega", publicație a Frăției Ortodoxe «Sfântul Ștefan cel Mare», Chișinău, an 1, nr. 3, 1-15 martie, 1995, p. 4)

„O carte potrivită, scrisă la momentul potrivit, de omul potrivit"

Marţi, 11 aprilie a.c., a avut loc lansarea la Bucureşti a unui nou volum al doctorului în istorie Gheorghe Buzatu de la Iaşi. Este vorba despre lucrarea „România şi războiul mondial din 1939-1945", apărută în colecţia „Românii în istoria universală" (Academia Română – Filiala Iaşi, Centrul de Istorie şi Civilizaţie Europeană, 1995). Manifestarea, organizată de Clubul România – UNESCO a avut loc la Cercul Militar Naţional, Sala Bizantină, bucurându-se de prezenţa unei numeroase şi distinse asistenţe; fapt ce demonstrează interesul deosebit faţă de lucrările reputatului profesor ieşean. Au fost prezenţi: personalităţi militare, politice, culturale, istorici, sociologi, cercetători din alte domenii, reprezentanţi mass-media.

În deschiderea manifestării a vorbit dl.Gheorghe Tinca, ministrul apărării naţionale. Domnia sa şi-a motivat prezenţa reamintind că o temă cum este cea a participării României la războiul al doilea mondial interesează, firesc, în chip deosebit pe militari; dovadă şi prezenţa lor numeroasă la acest eveniment editorial.

Au rostit de asemenea alocuţiuni domnii Florin Constantiniu şi Ioan Scurtu – Directorul Arhivelor Statului. Profesorul Florin Constantiniu a apreciat lucrarea istoricului Gh. Buzatu drept *„o carte potrivită, scrisă la momentul potrivit, de omul potrivit"*.

Autorul s-a adresat publicului mulţumind pentru a fi răspuns invitaţiei la acest eveniment într-un număr atât de mare. Reputatul istoric a arătat că volumul apare la împlinirea a cincizeci de ani de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, moment ce resuscită interesul istoricilor din întreaga lume faţă de marea conflagraţie. Prăbuşirea regimurilor comuniste, accesul la noi surse, „de primă mână", prin activarea unor importante fonduri de arhivă (SUA, Marea Britanie, Germania, Federaţia Rusă) creează un context dintre cele mai favorabile conturării unor noi perspective în istoriografia contemporană. Fapt *necesar*, îndeosebi în cazul unor îndelung controversate teme şi, iată, *posibil* azi prin scoaterea la iveală a tone de documente. Rescrierea istoriei recente este o sarcină deosebit de importantă, a arătat profesorul Buzatu, atât a istoricilor din Sud-Estul Europei (cenzura ideologică elimina din dezbaterea istorică teme, fapte, argumente „incomode"), dar şi a istoricilor occidentali, prea grăbiţi în a amenda orice colaborare cu Hitler, „uitând" alianţele libere ale Occidentului cu dictatorul comunist Stalin.

Lucrarea profesorului Buzatu cuprinde studii şi documente *„având la bază investigaţii sistematice în marile biblioteci şi arhive române şi străine"* şi aduce puncte de vedere noi în chestiuni legate de „holocaustul" evreilor în România, rolul fundamental jucat de Mareşalul Ion Antonescu, legitimitatea campaniei militare a Armatei Române atât în Vest cât şi în Răsărit ş.a.

Claudia BURUIANĂ

TOVARĂŞII REVIN IN FORŢĂ

IDEEA CARE UCIDE

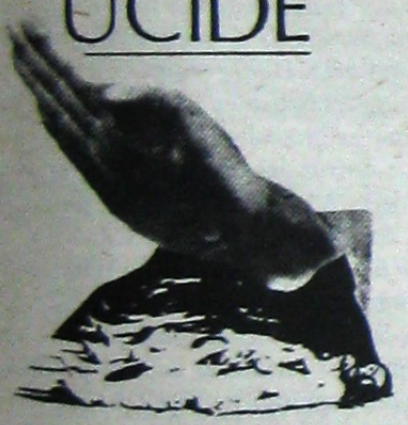

„Editura (!) Noua Alternativă" (kominternismul cosmetizat) patronată de „Institutul (!) de Teorie (?) Socială al Academiei Române (!)" tipăreşte – evident pe banii contribuabilului român – o „culegere de studii" cu titlul: „Ideea care ucide" şi, subtitlul, „Dimensiunile ideologiei legionare" (Dragă vă e, vouă, „ideologia"!). Gura kominterniştilor, coafaţi (comunistul de extracţie etnică incertă e kominternist şi „democrat" în acelaşi timp; ca Ana Pauker), adevăr grăieşte. Exact, aşa! După ce, din 1944 şi până în 1989, au ucis cu pistolul, cu pana, cu satârul ideologiei marxist-leninist-staliniste, kominterniştii şi-au acordat un respiro, de câteva luni, în 1990, şi – văzând că românul e „blând şi tolerant" – au reînceput. Se cred în 1944! Ce-i deranjează pe *florieni* şi *neumann-i* ? Ortodoxismul, legionarii şi autorii care au gândit creştineşte şi româneşte (Eliade, Brăileanu, Ţuţea, Herseni, Manoilescu, Bernea, Noica, Nae Ionescu, Crainic, Gyr, Găvănescu, Polihroniade, Vintilă Horia etc.). „Ideea" stalinist-troţkist-marxistă, care a ucis peste 500.000 de români, a lichidat o elită creştin-românească, nu-i interesează pe *florieni*. De ce i-ar interesa? De ce nu „analizaţi" şi citaţi, tovarăşilor, din Teoharie Georgescu (Burăh Tescovici), Iosif Chişinevschi, Ana Pauker, Leonte Răutu, Alex. Moghioroş e *tuti quanti*. Acolo să vezi, tovarăşe, „ideea care ucide". De ce nu vă autocitaţi, tovarăşilor „teorie socială"? Dacă vreţi citate şi „studii", vă propunem – *florienilor* – câteva. Şi anume din cel mai xenofob text (Deuteronom), din cel mai *anti*... Zice înaintaşul (nu-i nici ortodox şi nici român): *„Domnul, Dumnezeul nostru (Iahweh, n.n.), ni le-a dat în mâini (pe alte neamuri, naţiuni n.n.) şi le-a nimicit cu desăvârşire: Bărbaţi, femei şi prunci a nimicit cu desăvârşire şi n-am lăsat să scape nici unul măcar...* ". Ce ziceţi, de „ideea care ..."? Aşa zice Moise într-un text care e chiar religie oficială, deci „ideologie" oficială a unui întreg neam. O fi ăla neam românesc? O fi el „antisemit" şi, poate, xenofob? Nooo! el e democrat, şi modern, şi umanist, şi socialist, de stânga etc., etc. Dar să vă dau – dle Florian, Neumann şi alţii – un citat din *patronul* ce va patronat viaţa şi ne-a nenorocit nouă, românilor, ţara – Ulianov. Iată ce zice Ulianov: *„Ne ameninţă un al treilea flagel – păduchele,... Aici noi spunem: «Tovarăşi, această problemă trebuie să stea în centrul atenţiei dv. (a activiştilor, evident: n.n.). Ori păduchii vor învinge socialismul ori socialismul va învinge păduchii!»... Firește că mai există medici care nutresc idei preconcepute şi manifestă neîncredere faţă de puterea muncitorească..."*. Cred că aţi înţeles, tovarăşi de la „Institutul de Teorie (!)..."; nu vi se pare că Lenin avea dreptate şi că, domniile voastre, n-ar trebui să uitaţi problema „păduchilor" şi că noi trebuie să luptăm să învingă, odată, socialismul şi să scăpăm, pentru totdeauna, de *păduchi?*

O analiză, propriu-zisă, a „culegerii, de studii", încropite de „autori", ar însemna o pierdere de vreme. N-avem ce discuta şi nici timp de risipit în dispute cu *rasiştii*, cu extremist-kominternist-internaţionaliştii, nici cu fundamentalismul stângist şi nici cu cei care atacă religia naţiunii române – creştinismul ortodox. „Suntem români şi punctum!" Nu acceptăm să fim batjocoriţi: nici noi şi nici martirii noştri!

George URSA

Holocaustul ştiinţei

4. Geometrie ageometrită

„Toma d'Aquino pretindea că deţine dovada potrivit căreia Dumnezeu nu poate face alt Dumnezeu, nu poate să se sinucidă ori să facă un om fără suflet sau un triunghi ale cărui unghiuri să nu aibă 180 de grade. Dar Bolyai şi Lobacevski au reuşit acest din urmă lucru (pe o suprafaţă curbă) în secolul al XIX-lea, nefiind nici măcar semizei" (C. Sagan – „Creierul lui Broca"). Dar nu am putea şti „a priori" dacă sus-numiţii, deşi faţă de reperul „semi-zei" crezuţi ca oameni, nu erau tocmai invers, cu de altfel s-ar cere judecând „a posteriori", prin aplicaţiile pe care geometria lor o are în cosmifizica relativist-cuantistă; înainte de a statua direct ce anume „au reuşit", nu ar fi nimerit să-i privăm de o statuie eventual meritată, chit că pare superdivină.

Afirmaţia privind triunghiul, pe care Aquinatul o închină divinităţii, era în corpul geometric clasic (euclidian) ca o vertebră mediană într-o coloană spinală de unicităţi: unicitatea punctului (de intersecţie) între două drepte, a dreptei între (oricare) două puncte, a paralelei printr-un punct (exterior) la o dreaptă, a dreptei (de intersecţie) între două planuri, a planului (determinat) între un punct şi o dreaptă (sau două drepte concurente) etc., coloana culminând cu unicitatea geometriei ca teorie formală, deci şi a spaţiului ca obiect fundamental. Dar unicitatea paralelei (sau una din afirmaţiile echivalente: suma de 180° a unghiurilor triunghiului; concurenţa dreptelor convergente) pare mai degrabă în coloana euclidiană un spin degenerescent în loc de ruptură, admisă fiind „a priori" ca simplă axiomă (ipoteză) nedemonstrată, necorelată implicativ cu celelalte. Or, Bolyai şi Lobacevski „au reuşit" să facă din afirmaţia euclidiană o „indemonstrabilă" pasibilă de negaţie, deducând de aici „a posteriori" pria „geometrie neeuclidiană", în care unicitatea paralelei devine multiplicitate; a doua a fost dedusă la fel de Riemann, dar din negaţia formal opusă, a unicităţii în nulitate (nu există paralele), şi cu metastaza spondilozei la întreaga coloană euclidiană, de la unicitatea punctului la cea a spaţiului.

Ideea că relaţia zeu-om are un subtil sens geometric nu este nouă, cum nici păgubitoarele confuzii între termeni. Oamenii „nici măcar semizei", dar „creatori" de „spaţii" multiple, ar fi chiar superzei dacă nu ar demonstra ce înţeleg prin „dreaptă" atunci când fac acest din urmă lucru „pe o suprafaţă curbă"; afirmaţia se referă pentru Bolyai şi Lobacevski la pseudosferă (ca o trompetă mai evazată, cum se află în Muzeul Bolyai din Târgu-Mureş), iar pentru Riemann la sferă, sofismul fiind însă acelaşi: geometria sferică este complet cuprinsă în sisteul euclidian, dar unitar şi univoc, fără echivocul (confuzia sofistică) „dreaptă" – curbă. Spunea Perseu (cf. J. de Maistre – „Memoriu..."): „O curvae ad terras animae et coelestium inanes!" (O, suflete încovoiate spre pământ şi goale de cele cereşti!); de care sufletele neeuclidiene, „ageometrite" (vorba lui Platon) sunt goale întrucât atribuie „tăriei" – „întindere" spaţială numită „cer" (Geneza, 1. 6-8) finitate, curbură şi reversiune după chipul materiei-ţărână a tărâului terestru, că doar aşa „geo-metria" îşi merită numele.

Încă înainte de debutul neeuclidian şi consacrarea pluralităţii prin modelul sintetic tip Felix Klein („Asupra aşa-numitei geometrii neeuclidiene", 1872), erau demonstrate două teoreme: una de excluziune (anticipată) a geometriei riemanniene (nu există triunghiuri cu suma unghiurilor peste cea euclidiană, 180°), iar alta de interexcluziune generică euclidian-neeuclidian (dacă există un triunghi euclidian, atunci toate sunt la fel). Evident, este vorba de unicitatea geometriei (şi spaţiului) demonstrată ca teoremă, în temeiul evocat tocmai de Klein: „Aceste demonstraţii presupun lungimea infinită a dreptei. Dacă se renunţă la această ipoteză, atunci se renunţă şi la demonstraţii", care în fond „presupun infinitatea spaţiului"; şi Klein „renunţă" optativ, enunţând ideea lui Riemann: „Ar fi mai degrabă imaginabil... ca spaţiul să fie finit şi să se întoarcă în sine", având la D. Hilbert tăria unei „sfere rigide". Prin admiterea unicităţii şi infinităţii dreptei şi spaţiului, Bolyai şi Lobacevski „au reuşit" autocontradicţia; care la Riemann „reuşeşte" prin „spaţiul" finit, curb şi superficial.

Mihai IONIŢĂ

(Va urma)

Anul IV Nr. 8 (48)
16-30 Aprilie 1995

Mitul exterminării evreilor (X)

Această senzaţie este în realitate lipsită de fundament şi are un scop manifest de propagandă. Scrisorile de acreditare ale celui care este considerat ca fondatorul revizionismului, Paul Rassinier, nu lasă efectiv nici o îndoială în această privinţă: socialist, luptător în rezistenţă, arestat de Gestapo în octombrie 1943, torturat timp de unsprezece zile, deportat la Buchenwald apoi la Dore vreme de 19 luni, invalid 95% ca urmare a deportării, titular al «medaliei de Vermeil a Recunoştiinţei Franceze» şi al «Insignei Rezistenţei».

În Franţa, moştenirea lui Rassinier a fost primită de mediile de stânga, începând cu grupul care conduce casa de editură «La Vieille Taupe» (18).

Alte scrieri exterminaţioniste, deşi se resimt datorită emoţiei pe care o trezeşte în mod inevitabil negarea «exterminării» evreilor, încearcă să se situeze pe planul criticii obiective.

Printre cele mai semnificative reamintim:

– «Lies about the Holocaust» *(Minciuni despre Holocaust)*, de Lucy Dawidowicz, *Commentary*, decembrie 1980, p. 31-37;

– «Les redresseurs des morts. Chambres à gaz: la bonne nouvelle. Comment on révise l'histoire» *(Rectificatorii de morţi. Camere de gazare: vestea cea bună. Cum se revizuieşte istoria)*, de Nadine Fresco, *Les Temps modernes*, nr. 407, iunie 1980, p. 2150-2211. Autoarea îşi propune să arate metodele istoriografice ale revizioniştilor.

– *Les chambres à gaz ont existé. Des documents, des témoignages, des chiffres (Camerele de gazare au existat. Documente, mărturii, cifre)* (Editura Gallimard, 1981) de Georges Wellers. Lucrare îndreptată împotriva lui Robert Faurisson.

– *La Solution Finale et la Mythomanie Néo-Nazie (Soluţia finală şi mitomania neo-nazistă)* (editată de Beata şi Serge Klarsfeld, 1979), de Georges Wellers. Lucrare îndreptată împotriva lui Paul Rassinier.

– *Six Million Did Die (Au murit şase milioane)* (Johannesburg, 1978)de Arthur Suzman şi Denis Diamond. Lucrare îndreptată împotriva lui Richard Harwood şi a lui Arthur Butz.

– «Un Eichmann de papier. Anatomie d'un mensonge» *(Un Eichmann de hârtie. Anatomia unei minciuni)*, de Pierre Vidal-Naquet, *Les Juifs, la mémoire et le présent (Evreii, amintirea şi prezentul)*, Paris, 1981, p. 195-272. Studiu dirijat împotriva lui Robert Faurisson.

– «Tesi sul revisionismo» *(Teze despre revizonism)* de Pierre Vidal-Naquet, *Rivista di Storia contemporanea* (Editura Loescher, Torino), I, ianuarie 1983, p. 3-24. Articol de caracter general contra revizionismului.

– *Nazionalsozialistische Massentötungen durch Giftgas (Asasinatele în masă naţional-socialiste prin gazare)* (editată de Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl şi alţii, Frankfurt-am-Main, 1983), lucrare colectivă de 24 de istorici ţinând să respingă indirect totalitatea istoriografiei revizioniste.

– «A propos d'une thèse de doctorat «explosive» sur le rapport Gerstein» *(Referitor la o teză de doctorat «explozivă» despre raportul Gerstein)*, de Georges Wellers, *Le Monde Juif*, nr. 121, ianuarie-martie 1986, p. 1-18. Articol îndreptat împotriva lui Henri Roques (19).

Câteva tentative de a reafirma «adevărul» exterminaţionist au obţinut efectul invers. Deosebit de interesante în această privinţă sunt:

–*The Holocaust Revisited: A Retrospective Analysis of the Auschwitz-Bikenau Extermination Complex (Holocaustul reconsiderat: o analiză retrospectivă a complexului de exterminare Auschwitz-Birkenau)* (Central Intelligence Agency, Washington D.C., U.S. Department of Commerce. National Technical Information Service, februarie 1979) de Dino A. Brugioni şi Robert G. Poirier (traducere franceză: *Le Monde Juif*, nr. 97, ianuarie-martie 1980, «Auschwitz în zbor de pasăre», (p. 1-22), lucrare în care sunt publicate fotografiile aeriene de la Auschwitz-Birkenan făcute în 1944 de aviaţia americană, care demolează mitul imenselor exterminări care ar fi fost făptuite în acest lagăr în 1944;

– «Les *Krematorien IV et V de Birkenau et leurs chambres à gaz (Crematoriile IV şi V de la Birkenau şi camerele lor de gazare)*, de Jean-Claude Pressac, *Le Monde Juif*, nr. 107, iulie-septembrie 1982, p. 91-1[illegible] (a se vedea darea de seamă a lui Robert Faurisson [illegible] mythe des *chambres à gaz entre en agonie» (Mi[illegible] camerelor de gazare intră în agonie)*, *Răspuns [illegible] Pierre Vidal-Haquet*, ediţia a doua augmentată, *La Vieille Taupe*, 1982, p. 67-87).

–*L'Album d'Auschwitz (Albumul de la Auschwitz)*. După un album descoperit de Lili Meier, supravieţuitoare din lagărul de concentrare. Text de Peter Hellman, tradus din americană de Guy Cesaril. Editura du Seuil (a se vedea analiza făcută de Robert Faurisson «Trucajele din Albumul de la Auschwitz», text dactilografiat inedit, 1983).

Iulie 1979. Papa Ioan Paul al II-lea vizitează Auschwitzul. Propaganda evreiască nu ratează momentul, acuzându-l că „nu a menţionat rolul jucat de Biserică în cei două mii de ani de antisemitism".

Dar reacţiile opozanţilor la revizionism nu s-au limitat doar la planul literar. Procesele intentate contra revizioniştilor - în scopul de a obţine din partea tribunalelor condamnarea oficială a tezelor adverse - stau mărturie a incapacităţii istoricilor oficiali de a respinge în mod serios şi eficace argumentele revizioniste.

Anumite afaceri, ca cea a lui Christophersen, cea a lui Faurisson şi cea a lui Felderer, au devenit în mod trist celebre.

Tot în mod trist celebră este şi existenţa în Republica Federală a Germaniei a unui organism însărcinat cu controlul scrierilor «periculoase pentru tineret» *(Bundesprüfstelle für jugendegfährende Schriften)*, simplu mijloc de a exercita o cenzură legală a literaturii revizioniste, ale cărei lucrări sunt în mod regulat puse la index! *(Index für jugendgefährende Schriften)* (21).

Cazul Doctorului Wilhelm Stäglich dovedeşte intoleranţa oarbă ce se exercită cu privire la aceia care neagă, cu ajutorul unei documentaţii serioase, realitatea «exterminării» evreilor. În noiembrie 1982, Consiliul Decanilor de la Universitatea Georg-August din Göttingen, unde el îşi obţinuse în 1951 doctoratul în drept, a început o procedură în scopul de a-i retrage titlul de doctor deoarece scrisese excelentul *Der Auschwitz Mythos* (mitul Auschwitz), lucrare care, după opinia acestui Consiliu, nefiind tocmai obiectivă, îl făcuse pe Wilhelm Stäglich «nedemn de a purta titlul de doctor».

Aspectul cel mai neobişnuit este acela că fundamentul juridic al acestei proceduri este constituit de două legi naziste din 1939 (22).

Recent, Henri Roqnes - cazul este unic în istoria universităţilor franceze - şi-a văzut anulată pentru nereguli administrative presupuse susţinerea tezei sale de doctorat despre «mărturisirile» lui Kurt Gerstein (23), care a declanşat o întreagă polemică (24), dar căreia nu i s-a opus nici o respingere serioasă (25).

Carlo MATTOGNO
Traducere de Eugenio MOROLDO
(Va urma)

Note:

18. În afară de *Le Lutteur de classe* deja citat, semnalăm pe acest subiect: «De l'exploitation dans les camp à l'exploitation des camps» *(De la exploatarea în lagăre la exploatarea lagărelor)*, *La Guerre Sociale*, nr. 3, iunie 1979, p. 9-31; «De l'exploitation dans les camps à l'exploitation des camps (urmare şi sfârşit)». O punere la punct din partea publicaţiei *La Guerre Sociale*, Paris, mai 1981.
«Le Mythe Concentrationnaire» *(Mitul concentraţionar)*, *Le Frondeur*, primăvara 1981, nr. 7, p. 9-17; iarna 1982, nr. 8, p. 7-13; «Du judaism à la judaité» *(De la iudaism la iudaitate)*, ibid., iulie-septembrie 1982, nr. 9, p. 3-6.
«Il caso Rassinier» *(Cazul Rassinier)*, *Alla Botega*, iulie-august 1981.
19. Alte scrieri importante: P. Viansson-Ponté, «Le Mensonge» *(Minciuna)*, *Le Monde*, 17-18 iulie 1977, p. 13.
G. Wellers, «Le Cas Darquier de Pellepoix» *(Cazul Darquier de Pellepoix)*, *Le Monde Juif*, nr. 92, octombrie-decembrie 1978, p. 162-167.
G. Wellers, «La Négation des crimes nazis. Le cas des documents photographiques accablants» *(Negarea crimelor naziste. Cazul documentelor fotografice copleşitoare)*, *Le Monde Juif*, nr. 103, iulie-septembrie 1981, p. 96-107.
Vincenzo e Luigi Pappalettere, «Un intervento di Pappalettere» *(O intervenţie a lui Pappalettere)*, *Storia illustrata*, nr. 261, octombrie 1979, p. 38-44.
Primo Levi, «Il difficile cammino della verità» *(Drumul greu al adevărului)*, *La Rassegna mensile di Israel*, nr. 7-12, iulie-decembrie 1982, p. 5-11.
Lothar Baier, «Die Weisswäscher von Auschwitz. Robert Faurisson und seine Genossen» *(Albitorii Auschwitzului. Robert Faurisson şi tovarăşii săi)*, *Transatlantik*, iulie 1981, p. 14-26.
20. *Inquisitionsprozesse heute. Hexenprozess der Neuzeit (Procese inchizitoriale azi. Procesul vrăjitoarelor în epoca modernă)*, Kritik nr. 55, Kritik-Verlag 1981 (procesul Christophersen). Despre afacerea Faurisson, a se vedea lucrările deja citate. Ditlieb Felderer a fost arestat pe 26 noiembrie 1982 şi condamnat în mai 1983 la zece luni de închisoare pentru că a răspândit «documente care incită la ură», adică pentru că a negat realitatea «exterminării» evreilor (*The IHR 1982 Annual Report; IHR Newsletter*, mai 1983, nr. 19; *Revisionists Reprints*, nr. 6, Manhattan Beach, toamna 1983).
21. Udo Walendy, *Der moderne Index (Indexul modern)*, *Historische Tatsachen*, nr. 7, Vlotho-Weser 1980.
Udo Walendy, *Strafsache wissenschaftliche Forschung (Cauză penală cercetarea ştiinţifică)*, *Historische Tatsachen*, nr. 21, Vlotho-Weser 1984.
Beschlagnahmt! Eingezogen! Verboten! Bücher, die wir nicht lesen dürfen! (Sechestrate! Retrase! Interzise! Cărţi pe care nu avem voie să le citim!), Kritik nr. 52, Kritik-Verlag, Mohrkirch 1981.
22. Wilhelm Stäglich, «Der Auschwitz Mythos: A Book and its Fate» *(Mitul Auschwitz: o carte şi soarta ei)*, *The Journal of Historical Review*, primăvara 1984, p. 47-68.
Buletinul «Comitetului contra aplicării în 1983 a legilor naziste din 1939 de către Universitatea Georg-August din Göttingen», fără dată.
23. Vedeţi «Afacerea Roques», în André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques? (Trebuie împuşcat Henri Roques?)*, Polémiques (Ogmios Diffusion), Paris 1986, p. 7-16.
24. Vedeţi «Afacerea Roques», *Le Monde Juif*, nr. 122, aprilie-iunie 1986, p. 49-79; «Campania de presă. Principalele articole şi comunicate de presă ale afacerii Roques», în André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, op. cit., p. I-XVIII.
25. A se vedea articolul nostru «Lo scandaloso scandalo Roques» *(Scandalosul scandal Roques)*, *Orion*, nr. 23, 1986, p. 189-190. Unica tentativă de respingere ştiinţifică a tezei de doctorat a lui Henri Roques este articolul, deja menţionat, al lui George Wellers: «În legătură cu o teză de doctorat explozivă despre *Raportul Gerstein*». *Le Monde Juif*, nr. 121, ianuarie-martie 1986, p. 1-18. Acest articol, împreună cu scrierile cele mai importante ale lui G. Wellers despre «raportul Gerstein», se găseşte combătut în detaliu în lucrarea noastră *Come si falsifica la storia? Georges Wellers e le «camere a gaz» di Belzec (Cum se falsifică istoria? Georges Wellers şi «camerele de gazare» de la Belzec.*

Destinatar: Scărlătescu 14

Gradele de libertate ale omului etnic

Singura modalitate de existenţă a omului este cea cuprinsă în cadrele naţionale. Nu există, altfel spus, „oameni", ci români, unguri etc. Există chiar o nevoie acută a omului de a ieşi din abstractul condiţiei sale de „om", pentru a intra şi a se identifica sincer cu o etnie. Altfel nu ne-am putea imagina de ce un român pe jumătate turc se declară *turc* sau *român*. Cazurile de combinaţii multiple ale sângelui etnic sunt tot ce poate fi mai normal. Nimeni nu-şi cercetează însă cu acribie originea pentru a-şi declara procentual naţionalitatea şi nici nu neagă aceste părţi „decăzute" în favoarea întregului maxim: *om*. Căci exemplul acesta ar fi din lumea animală. Peştii se deosebesc pe specii, nu pe „naţii". Deci, departe de a fi o descreştere a naturii sale, etnia e un atribut în plus pe care numai omul îl posedă. Poate că demnitatea omului lui Mirandolla nici nu vine din calitatea sa de „om", ci din aceea de om naţional. Şi poate că instinctul de conservare al dimensiunii etnice e congener lumii ca atare. Evreii sunt poporul cel mai răvăşit de istorie, niciodată ei nu s-au lăsat ademeniţi de ideea asimilării, naţia au căutat-o toţi peste naţiile în care încăpuseră în istorie. De ce? Să fie o eroare a sufletului popular voinţa aceasta de a fi?

Cum se explică, atunci, nu rarele cazuri în care omul (adică omul naţional) se dezice de origine? E acesta un act de trădare în favoarea altei naţii „mai bune", sau e pur şi simplu un gest disperat relativ numai la naţia negată, fără gândul părăsirii ei?

Oricum, „forţarea" naţionalităţii nici nu e posibilă. Oricât a însemnat pentru viaţa şi moartea lui Byron Grecia, el e lord Byron, mărele scriitor englez. Funeraliile naţionale decretate la moartea lui în Grecia în 1824 nu i-au schimbat nici post-mortem condiţia etnică.

Hemingway a fost răsfăţatul Cubei, dar nu aparţine poporului insular, nici Panait Istrati nu a murit proletar, ci român, în peisajul monoton şi apăsător al Bărăganului.

Asemenea, Cioran („Sioran", cum pronunţă cei ce-l predau fără discernământ altui spaţiu lingvistic) n-are buletin francez în istorie, deşi a răvăşit abulicele conştiinţe de pe malurile Senei.

De altfel, niciodată exilul nu i-a împăcat pe oamenii geniali. Exemplele sunt nenumărate.

Încercări sincere de fugă din matca naţionalităţii trebuie să fie puţine şi trebuie că sunt urmarea unor nevroze individuale ieşite din comun.

De vreme ce existenţa aceasta, singura dată, a fost marcată de „stigmatul" *unei* etnii, la ce bun lepădarea de ea?

Sunt de neînţeles oamenii ce-şi disprefuiesc fără şovăială naţiunea. Sunt ei prin asta altceva decât entitatea pe care o blasfemiază, se ridică ei deasupra acesteia? Evident, nu.

Cristian PANTELIMON

Poşta redacţiei

Protosinghel Olivian Bindiu, Mânăstirea Izvorul Miron, jud. Timiş – Aprecierile şi recomandările Sfinţiei Voastre ne-au făcut deosebită plăcere. Vă mulţumim pentru lucrările trimise. Sperăm că aţi primit numărul de ziare solicitate.

Vasile Bilaşco, Baia Mare – Am primit materialele. Numerele solicitate v-au fost trimise.

Vasile Adrian Bojan, Germania – Apreciem consecvenţa cu care ne urmăriţi. Articolele şi scrisoarea dumneavoastră le-am păstrat la redacţie.

Mihai Lazăr, Curtea de Argeş – Vă mulţumim pentru observaţii şi solicitudine. Vă mai aşteptăm.

Ilie Berghezan, Sibiu – Scrisoarea dumneavoastră a ajuns la redacţie. V-am trimis numerele solicitate.

Vasile Colţoiu, Oradea – Vă mulţumim pentru aprecieri. Regretăm că nu aţi reuşit să vă procuraţi ultimele numere ale revistei. Abonamentul rămâne cea mai sigură soluţie.

Gheorghe Stoicescu, Constanţa – Regretăm pentru defecţiunea intervenită. Vom trimite urgent numerele solicitate.

Gabriel A. Mirea – Materialul a ajuns la noi şi l-am păstrat pentru publicare. Contactaţi-ne la redacţie.

Cristian Antonescu, Tulcea – Felicitări pentru ziar. Ţineţi-o tot aşa! Vă aşteptăm la redacţie.

Valentin Corneliu Clejan, Bucureşti – Vă mulţumim pentru aprecierile formulate în scrisoare.

Gheorghe Dogaru, Brăila – Am primit frumoasele dumneavoastră rânduri. La solicitările formulate veţi primi răspuns personal.

Primim din partea dlui Ion Oprea următorul „Drept la replică", remis spre publicare redacţiilor „România Liberă" şi „Mişcarea". Indiferent dacă împărtăşim sau nu opiniile din acest text, acceptarea „dreptului la replică" devine o obligaţie, mai cu seamă că ziarul care a găzduit articolul incriminat nu a găsit încă de cuviinţă să dea publicităţii şi răspunsul.

În decembrie 1989, Bunul Dumnezeu a mai întins o dată mâna sa ocrotitoare asupra năpăstuitului popor român. Mă cutremur însă, când, uitându-mă împrejurul meu, constat că în afara unor lucruri bune câştigate, s-a deschis ca într-un vis rău o nouă cutie a Pandorei din care au ieşit la iveală o mulţime de lucruri îngrozitoare care tind să ne transforme viaţa în iad: ură, dezbinare, minciună, răzbunare, jaf, corupţie, violenţă, agresivitate şi impostură.

Despre aceste racile aş vrea să fac câteva consideraţii. Mi-a căzut în mână, cu totul întâmplător, un articol publicat în „România Liberă" din 14 februarie 1995, intitulat „Mascarada", semnat de un domn gazetar, pe numele său Constantin Ticu Dumitrescu. Presupun, şi aş dori din toată inima să nu fie aşa, că semnatarul articolului în cauză este aceeaşi persoană cu preşedintele girant al AFDPR. Greu de imaginat şi acceptat ura, setea gratuită de răzbunare, agresivitatea şi neadevărurile ce răzbat din acest articol veninos. Ce demoni ne străpânesc oare şi ne dirijează viaţa, dacă într-un articolaş ce poate fi citit în trei minute poate să încapă atâta otravă. Şi pentru a susţine această tristă întrebare care mă frământă, vreau să aduc la cunoştinţa cititorilor ziarului „România Liberă" următoarele:

1. Dl gazetar Constantin Ticu Dumitrescu a fost până în decembrie 1989 „tovarăşul inginer constructor de hidrocentrale" (a se citi articolul din ziarul „Scânteia" din 13 ianuarie 1988). Cum poate fi definită această metamorfoză a unui om care nu a trecut nici pe la porţile unei şcoli politehnice şi nici pe la cele ale unei universităţi?
2. Oare vorbind despre lupta „pe viaţă şi pe moarte" a „proaspetei opoziţii" şi desigur şi a domniei sale pentru admiterea în CPUN a reprezentanţilor AFDPR, dl gazetar chiar nu-şi aminteşte de penibilul moment când reprezentanţii opoziţiei au trecut pe lângă reprezentanţii deţinuţilor politici fără să-i învrednicească măcar cu o privire (ex. dnii Lup şi Diaconescu, de la PNŢ-CD şi dnii Câmpeanu şi Săndulescu de la PNL), urmând în acest fel ca reprezentanţii AFDPR să fie expediaţi la balcon?
3. Şi cum se poate face dl gazetar a uita momentul greu dar poate semnificativ, când partidele „istorice din proaspăta şi lipsita de experienţă opoziţie" au refuzat să acorde locuri în CPUN celor ce exprimau în modul cel mai viu şi mai direct rezistenţa anticomunistă?
4. Iar când s-a consumat al doilea moment hotărâtor, şi anume, fixarea alegerilor pentru toamna lui 1990, lucru susţinut de reprezentanţii AFDPR, alături de partidele politice, oare de ce dl gazetar prezent atunci în sală nu a reacţionat în nici un fel?

Şi pentru că dl gazetar Ticu Dumitrescu are ca ţinte predilecte în special două persoane, aş dori să fac următoarele precizări:

a) „Bătrânul maior avansat peste noapte" care a fost şi preşedintele AFDPR, dl general în rezervă Constantin Lăţea, până în momentul „luxării" sale într-un mod foarte puţin ortodox de către acelaşi domn gazetar, se face într-adevăr deosebit de „vinovat" de următoarele: l-a acceptat pe dl gazetar ca vicepreşedinte al AFDPR, fără să-i cerceteze într-un fel oarecare trecutul. O gravă vină împărtăşită cu dl Ciuceanu; a fost profesor la şcoala de război la o vârstă când alţii nici nu îndrăzneau să ridice ochii spre ea; a fost un adevărat erou pe frontul de luptă împotriva bolşevismului, decorat fiind cu înalte ordine şi distincţii militare; a avut o comportare mai mult decât ireproşabilă de-a lungul celor cincisprezece ani de temniţă comunistă (oare dl gazetar câţi ani de închisoare a făcut cu adevărat dacă şi până la această dată refuză să-şi întocmească dosarul legal la AFDPR?); a fost şi dânsul ofiţer al Armatei Regale Române, deşi în articolul cu pricina se lasă a se înţelege că nu ar fi fost. Acum vreo câţiva ani, dl gazetar îi reproşa cu năduf că este regalist, iar acum îi reproşează vehement că nu este regalist. Chiar nu vrem cu tot dinadinsul să facem recurs la memorie sau nu mai putem?

b) „Omul lui Iliescu", şi anume dl Radu Ciuceanu, se face şi el „vinovat" de câteva lucruri „abominabile": a luptat împotriva sistemului comunist în cadrul unei puternice organizaţii din ţară; a făcut cinsprezece ani de temniţă comunistă cu o demnitate remarcabilă, trecând şi prin teribilele „reeducări" de la Piteşti şi Gherla, fără ca cineva să-i poată reproşa cel mai mic lucru; încearcă cu destul succes în cadrul institutului pe care-l conduce să repună istoria ţării noastre în hotarele cele adevărate; nu a murit până acum şi asta cred că este cea mai mare „vină" a lui, pentru ca dl gazetar să fie scutit de o grijă şi un duşman care nu-l lasă să doarmă liniştit.

Doresc să precizez, atât pentru dl gazetar Constantin Ticu Dumitrescu cât şi pentru cititori, că AFDPR nu este nicidecum un partid şi cu atât mai puţin un partid parlamentar, aşa cum îi place domniei sale să afirme adesea. Dl gazetar Constantin Ticu Dumitrescu este senator PNŢ-CD şi nicidecum senator AFDPR şi mă tot întreb de ce îi place domniei sale să semene permanent confuzii pe această temă.

Consider că ar fi bine de ştiut şi de reţinut că iniţiativa aniversării a cinci ani de la înfiinţarea CPUN nu a avut-o dl Radu Ciuceanu, ci dnii Stelian Cincă şi Toma George Maiorescu, care pot confirma oricând acest lucru. Şi pentru ca dl gazetar să nu mă treacă pe lista duşmanilor domniei sale (dacă nu cumva a şi făcut-o până acum), mărturisesc că nici mie nu mi s-a părut acea aniversare inspirată, deoarece consider că nici CPUN-ul şi nici parlamentele ce i-au succedat nu au adus prea multă fericire bietului popor român. Dar de la a nu fi de acord cu ceva şi până la atacuri veninoase la adresa unor persoane (persoane care mereu sunt ţinte pentru dl gazetar), pasul mi se pare prea mare şi prea grav. Atât de grav încât mă întreb cu legitimă îngrijorare: chiar să-şi fi ridicat Bunul Dumnezeu mâinile de pe noi, lăsându-ne să ne înecăm în propriul nostru venin?

Ioan OPREA, fost deţinut politic

Mulţumim

tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator vă primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- contractarea cât mai multor abonamente;
- donaţii de sume băneşti;
- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;
- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

A B O N A M E N T E

Persoane domiciliate în România
Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei
6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de 50%. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)
Un an: 25.000 lei
Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: 10.000 lei pe an.

Abonamente pentru străinătate
Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Redactor Şef: Dan DUNGACIU

Tehnoredactare computerizată: SOCIETATEA CULTURALĂ „LAMURA"
Tehnoredactor: Nicoleta NEAGU

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158
Tel.: 659.45.72.
Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

„Adevărul Lui Dumnezeu a biruit!"

- convorbire cu Părintele dr. Gheorghe Drăgulin -

Reporter: *Părinte profesor Gheorghe Drăgulin, vă rugăm ca la începutul convorbirii noastre să schiţaţi câteva repere ale biografiei dvs.*

Pr. Gh. D.: M-am născut în actuala comună Scutelnici - cu numele ei vechi Meteleu - din judeţul Buzău. Părinţii mei se numeau Dumitra şi Ioan Drăgulin. Eu am întreprins o serie de cercetări în legătură cu strămoşii mei (şi, de asemenea, în legătură cu satul meu) reuşind să urmăresc numele de *Drăgulin* până la 1810. Am găsit consemnat numele preotului Drăgulin Coman pe o inscripţie din biserica veche din satul Valea Sibiciului din judeţul Buzău. Am făcut şcoala primară în sat, după care, în 1943, m-am prezentat la Seminarul „Kesarie Episcopul" din Buzău. Când a venit reforma învăţământului am fost vărsaţi automat la Liceul Bogdan Petriceicu-Hasdeu din localitate.

Un aspect relevant pentru ceea ce se numea „lupta de clasă": deşi eram şef de promoţie, mi s-a impus o taxă de studii de 14.000 de lei, ceea ce la vremea aceea valora cât o casă! În aceste condiţii a trebuit să renunţ şi să dau examen pentru şcoala de învăţători. Am fost apoi învăţător în mai multe sate, iar examenele de liceu am încercat să le dau în particular.

Nu ştiam în vremea aceea – în 1950 – dacă mai există posibilitatea de a studia teologia. Şi am auzit la un moment dat de cineva care venise să ia binecuvântare de la Episcopia Buzăului, fiind nevoie de binecuvântare ca să urmezi Teologia. În felul acesta am aflat că încă există învăţământ superior teologic. Am dat admitere la Institutul Teologic şi în acelaşi timp şi la Filologie şi am intrat la amândouă.

Am urmat cursurile câteva luni şi la un moment dat m-au chemat la rectorat (luasem examenul printre primii) ca să mă trimită la o specializare în Suedia. Ei, şi în acest context au umblat la dosarul meu şi au cerut date şi la mine la comună şi li s-a spus că părinţii mei erau *chiaburi* ! Eram astfel definitiv pecetluit. Mă înscrisesem la facultate pe certificatul meu de învăţător! (Scăpasem deci până atunci de asprimea luptei de clasă). Şi trebuie să vă spun că părinţii mei nu s-au trecut niciodată în colectiv!

Rep: *Niciodată?*

Pr. Gh. D.: Nu! După zece ani de la momentul când această colectivizare a fost declarată obiectiv încheiat, i-au trecut din oficiu. Era deja inutil. Ei nu intraseră în GAC, au încercat să reziste, dar regimul cotelor le distrusese gospodăria. Tatăl meu era de loc din altă regiune (era muntean), dar primise pământ aici pentru că luptase ca voluntar în primul război mondial (a luptat la Mărăşeşti). Se aşezase aici şi era acum ţăran înstărit. În 1940 primise un premiu pentru cel mai bun gospodar din sat!

Aşa că nu numai că nu m-au mai trimis în Suedia, dar am fost dat afară din facultate! Mi-era atât de dragă filologia încât m-aş fi mulţumit şi ca servitor, numai să mă primească! N-a fost posibil, m-au dat afară fără milă! Mi-am luat geamantanul şi, cum aveam curs cu cel mai erudit profesor din Facultatea de Teologie, profesorul Teodor M. Popescu, am mers la cursul său şi asta mi-a mai ridicat atunci moralul! (Cum să bănuiesc eu că peste ani şi ani aveam să-i fiu urmaş la catedră! Timp de treizeci de ani, datorită stigmatizării mele prin detenţia politică n-am putut preda în facultate; nici după ce am devenit doctor în Teologie! Abia după '89 am fost primit să predau în Institutul Teologic din Bucureşti şi predau deci exact „Istoria Bisericească Universală", cursul ţinut în vremea studenţiei mele de distinsul profesor).

Am rămas acolo şi am fost student serios, om de carte, cum se spune... Dar din păcate studenţia mea a fost brusc întreruptă pentru că a intervenit arestarea.

Eram în anul doi de facultate. Mărturisesc că arestarea mea nu a fost pe degeaba. Eu m-am declarat făţiş împotriva comunismului! Nu am activat într-o organizaţie anticomunistă (ştiţi că în perioada aceea, studenţii se organizau în facultăţi în grupuri, hotărâţi să lupte împotriva regimului bolşevic – şi au umplut apoi puşcăriile, şi-au trăit tinereţea în puşcăriile comuniste), ci pur şi simplu nu puteam să tac văzând cum eram trataţi în propria noastră ţară! Erau afişe peste tot: „Slavă marelui Stalin, eliberatorul popoarelor!" Care eliberator, când noi acum eram ocupaţi de ruşi?! Şi ce slavă, Stalin era Dumnezeu? Am rupt afişe, m-am împotrivit la Facultate proslăvirii lui Stalin. Sau, în mai multe rânduri, am spus că nu mai e nimic de făcut, decât să punem mâna pe topoare, căci comuniştii sunt nişte bandiţi! Şi alte asemena îndemnuri care între timp mi se treceau în dosar la Securitate, fiind pe baza lor arestat şi condamnat. Eram deci duşman al poporului şi al cuceririlor revoluţionare. Cel care *informase* era un coleg, trăieşte şi astăzi...

Am făcut doi ani de puşcărie, „24 de luni", aşa se zicea, pentru că nu participasem la acţiuni *organizate* – asta atârna mai greu! – ci acţionasem împotriva comunismului, aşa cum am spus, de unul singur!

Am revenit din puşcărie şi mi-am continuat studiile, dându-mi examenul de licenţă. Teza mea de licenţă se chema „Argumentarea istorică a divinităţii creştinismului".

Am trăit, din cauza detenţiei, o permanentă stare de teamă că n-o să-mi pot continua studiile, că n-o să-mi pot da doctoratul... Dar Dumnezeu m-a ajutat să-mi termin cu bine studiile, să fiu admis şi la doctorat...

Rep.: *Nu se ţinea seama de dosar?*

Pr. Gh. D.: Ba da, eu eram însă şef de promoţie: nu mai aveau ce să zică! Teza mea de doctorat, alcătuită şi publicată sub îndrumarea Pr. Prof. Stăniloae (în teologia fundamentală, în apologetică) se numeşte „Ecleziologia tratatelor areopagitice şi importanţa ei pentru ecumenismul contemporan".

Am terminat facultatea în 1959 şi am şomat ani mulţi pentru că eram izgonit de peste tot. Inclusiv teza mea de doctorat era reacţionară: Dionisie Areopagitul este părintele misticii creştine! Or atunci şi *mistică* şi *misticism* erau lucruri „compromiţătoare"... Eram acum şi fiu de chiaburi, şi mistic, şi deţinut politic, n-aveam nici o valoare! Eram ca un mort între vii şi aşa erau toţi cei care se împotriveau

Preot Dr. GHEORGHE I. DRĂGULIN

IDENTITATEA LUI DIONISIE PSEUDO-AREOPAGITUL CU IEROMONAHUL DIONISIE SMERITUL (EXIGUUL)

regimului comunist. Eram aruncat de peste tot, mă aşteptam de-acum să fiu luat iar la puşcărie. Dar nu-mi mai era frică, pentru că acum ştiam ce înseamnă puşcăria comunistă.

Rep: *Aţi putut în schimb să vă dedicaţi cercetărilor care aveau mai târziu să rodească.*

Pr. Gh. D.: Aşa este. M-am dedicat în întregime studiului. Teza mea de doctorat este rezultatul a 18 ani de cercetări. Când am fost la Congresul Internaţional de Istorie Medievală de Michigan, toţi cercetătorii pe care i-am cunoscut acolo au fost impresionaţi de faptul că cineva din România, care trăia în România, putea să fie *up-to-date* cu documentaţia în imensa literatură areopagitică.

Dar, de fapt, nu m-am ocupat numai cu studiul, căci ulterior aveam să primesc parohie. Iar bucuria slujirii în Biserica Lui Hristos nu se poate compara cu nimic!

Trebuie să vă spun că am suferit imens când Biserica Hagiu, unde slujesc şi acum, a fost ameninţată cu demolarea!

Rep: *Aţi avut şi atunci probleme cu Securitatea...*

Pr. Gh. D.: Să vă spun cum a fost. Au venit să dărâme clopotniţa – era cu o jumătate de an înainte de revoluţie – pentru că la trei metri de biserică nu ştiu ce vroiau să construiască! Şi eu am spus că nu e averea mea, ci a poporului credincios, deci trebuie să întrebăm poporul, căci altfel istoria ne va judeca.

Rep.: *Părinte profesor, este un păcat foarte grav să dărâmi biserici. Biserica este Trupul Lui Hristos în lume, iar în existenţa istorică bisericile, mânăstirile, crucile sunt „pietrele care vorbesc", cum spune Sf. Scriptură.*

Pr. Gh. D.: Scris este că atunci „când toţi vor tăcea, pietrele vor vorbi"! Adică vor mărturisi credinţa. Şi după cum a zidi o biserică este un gest de *afirmare* a credinţei în jertfa mântuitoare a Lui Hristos, tot aşa – este un gest de negare a Lui Dumnezeu şi a credinţei în Iisus Hristos, să dărâmi bisericile!

Rep.: *Regimul comunist a făcut-o cu program! Cum a fost salvată însă Biserica Hagiu?*

Pr. G. D.: Cum în parohie eram doi preoţi am fost puşi amândoi să semnăm că suntem de acord cu dărâmarea ei. Puteţi să mergeţi să vă uitaţi, pentru că actul trebuie să existe şi acum la Patriarhie: este scris pe două coloane, într-o parte semnătura celuilalt preot - care a declarat că „nu se opune"; iar de cealaltă parte e scris în dreptul meu că „nu semnez".

Bunul Dumnezeu a scăpat biserica noastră, pentru că în cele din urmă a venit revoluţia din decembrie 1989...

Rep.: *Dar să revenim la cercetările dvs de areopagitologie.*

Pr. Gh. D. : Vă pot spune că voi propune o lucrare cu acest titlu: „Areopagitologia – o specialitate istorică prioritar românească", pentru că eu consider că noi românii suntem cei mai îndreptăţiţi să consacrăm o specialitate istoriografică astfel intitulată.

Rep: *Ne puteţi spune mai mult despre ideea acestei cărţi?*

Pr. Gh. D.: Am să vă spun mai întâi un lucru legat de modul cum a fost receptată ipoteza mea asupra identităţii Pseudo-Areopagitului cu Dionisie Exiguul. Ea a fost de la început foarte contestată, dar lucru ciudat, nu pe argumente, ci pe considerentul că *nu se putea ca un român să elaboreze o ipoteză în areopagitologie* contrară teoriilor ştiinţifice care s-au impus în ştiinţa occidentală, a cărei autoritată predomină! Or, ceea ce este foarte important - şi acest lucru se leagă direct de ideea identităţii lui Dionisie Pseudo-Areopagitul cu străromânul Dionisie Exiguul – este faptul că majoritatea personalităţilor culturii străromâne se raportează într-un fel sau altul la figura europeană în epocă a Ieromonahului Dionisie Smeritul!

Rep: *Cu alte cuvinte, coroborând acest fapt cu ipoteza dvs, în cultura străromână existau elementele unei „areopagitologii". Deci deja de acum 1500 de ani...*

Pr. Gh. D.: Eu am convingerea că cercetările ulterioare vor pune şi mai mult în evidenţă adevărul teoriei mele. Aşa încât, prin personalităţile din perioada străromână, aici se năştea întradevăr o areopagitologie cu mult înaintea celei europene. Ea nu a fost însă sesizată şi sistematizată, încă.

Mai mult – cred că aţi reţinut esenţa contribuţiei mele teologice – prin ipoteza mea asupra identităţii lui Dionisie Pseudo-Areopagitul cu Ieromonahul Dionisie Smeritul (Exiguul), este depăşită cunoscuta controversă teologică cum că, pe de o parte, suntem creştini din epoca apostolică sau post-apostolică, iar, pe de altă parte, dintre străromâni nu ar fi strălucit nimeni... Or, nu este deloc aşa! Cercetările Şcolii de Studii clasice şi patristice dezvoltate în ultima perioadă în România au marele merit de fi făcut cunoscute şi de a fi adus în atenţie seria primelor scrieri autohtone – filosofice, teologice, exegetice, traducerile etc. datorate lui Ioan Cassian, Teotim I de Tomis, Niceta de Remesiana sau Dionysius Exiguus – de care m-am ocupat şi eu.

Rep.: *Studiile şi preocupările dvs vă situează pe direcţia cercetărilor consacrate de această Şcoală... Sunteţi un continuator.*

Pr. Gh. D.: Eu am primit indirect influenţa acestei mari şcoli de cercetare, pentru că eu vin ca formaţie din secţia sistematică şi dinspre studiile teologice ilustrate de Părintele Stăniloae şi de asemenea prin legătura specială cu profesorul Teodor M. Popescu, cel care mi-a întins o punte către orizonturile spirituale şi teologico-teoretice de mai târziu.

Amploarea acestei Şcoli de cercetare românească – menţionez aici studiile de patrologie ale Pr. prof. dr. Ioan Gh. Coman, cele de bizantinologie ale prof. Alexandru Elian care au constituit nucleul în jurul căruia a crescut Şcoala de studii clasice şi patristice din cadrul Institutului Teologic din Bucureşti – se concretizează şi în apariţia unui număr impresionant de traduceri din colecţia „Părinţi şi scriitori bisericeşti". Aceste traduceri sunt foarte importante pentru că alături de Sf. Scriptură operele Sf. Părinţi întruchipează *principiul Sfintei Tradiţii*, ele reprezentând cele două forme ale revelaţiei divine.

Este vorba cu adevărat de o mare Şcoală istoriografică, lucru pus în evidenţă atât prin lucrările publicate, dar nu mai puţin prin discipolii pe care i-a lăsat generaţia care a consacrat Şcoala. Menţionez aici pe Mitropolitul Nestor Vornicescu, Episcopul Epifanie Norocel, profesorul Emilian Popescu, Pr. Mircea Păcurariu, şi alţii care au deja la rândul lor discipoli.

Rep.: *Părinte profesor vă mulţumim pentru amabilitatea de a ne fi acordat acest interviu...*

Pr. Gh. D.: Şi eu vă mulţumesc şi vreau să vă spun în încheiere, dvs., tinerei generaţii că este foarte importantă apartenenţa la comunitatea naţională şi cea a Bisericii noastre străbune. Aceasta oferă ancorarea în transcendent şi certitudinea mântuirii. Mă bucură că sunteţi interesaţi de domeniul teologiei, deşi vă pregătiţi în Istorie, am înţeles, şi în Sociologie. Asta va însemna un câştig imens pentru dvs. Mă refer la *perspectiva pe care o oferă în cunoaştere deschiderea către Dumnezeu!* Ateismul comunist ne-a arătat ce poate însemna refuzul acestei deschideri. A fost o lecţie: adevărul Lui Dumnezeu a biruit. Faţă de conceptul general al istoriei, teologia adaugă acţiunea Proniei, lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Au consemnat ***Claudia BURUIANĂ***
şi ***Călin CÂMPEAN***